

İşçinin kıdemi, genel grev sebebi!

Gerçek

Fabrikalardan haberler:
Tofaş, Oyak-Renault, ECA ve Presmetal'den, Bursa, Manisa ve Antalya'da çeşitli fabrikalardan, İstanbul'da turizm-otel işçilerinden ve ODTÜ'den haberler **sayfa 2-5**

Ocak 2016 / Sayı: 75

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Sermayeyi sırtımızda TAŞIMAYACAĞIZ!

Esas yük sermayenin düzeni ve devletidir

AKP hükümeti asgari ücret zammının işverene yük olmaması için harekete geçti ve zammın aylık 110 lirasını hazine olarak üstlendi. İşte sermaye düzeninin mantığı bu. İşçiye verilen ücret patrona yük. Duyan da patronların hayır işlediğini, işçilerin ise tüm gün çalışıp didinmeden yattığı yerden 1.300 lirayı cebine indirmediğini zanneder. Oysa biz işçi ve emekçiler patronun sırtında yük değiliz. Tersine sermayeyi sırtında taşıyan biziz. İhracat rekoru kırdık, kârlılıkta birinciyiz diye hava atan patronlar bizim sırtımızdan kazanıyorlar. Esas biz taşıyoruz sermayeyi sırtımızda. Üstelik ne kadar zam gelirse gelsin açlık sını-

rının altındaki maaşlarımızla.

1.380 liralık açlık sınırının altındaki zamlı asgari ücretimizin 110 lirası hazineden ödenecektir. Peki, o hazine kimin vergileriyle doluyor? Kâr rekortmeni Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşılar, Ülkerler, Çalıklar, Ağaoğulları zannediyorsanız yanıldınız. Türkiye Cumhuriyeti devletinin vergi gelirlerinin yüzde 70'ine yakını daha ücreti eline geçmeden gelir vergisi kesilen işçi emekçi ödüyor. O kadar ki, açlık sınırının altında ücret alan asgari ücretli, Eylül ayından itibaren daha yüksek bir vergi dilimine geçeceği için eline ayda 1.300 değil, 1.230 lira geçecek! 70 lira daha devlete gidecek. Yani

biz işçi ve emekçiler devleti de sırtımızda taşıyoruz. İşte o işçinin emekçinin doldurduğu devlet hazinesinden, işçinin sırtından zengin olan patronlara kıyak yapıyor.

Patron ne zaman dara düşse devlet Hızır gibi yetişiyor. Bankası batıyor, devlet kurtarıyor. İşçiden kesilen paralarla biriktirilen fonlar sermayenin hizmetine sunuluyor. Şirketler devlet gelirlerinin yüzde 30'unu ödüyor ama devlet harcamalarının yüzde 50'si bizzat onlar için harcıyor.

İşçinin lehine olan ne düzenleme yapılırsa bedeli mutlaka yine işçiye ödetiliyor. Soma'da ardından Ermenek'te madencilerimiz iş cinayetlerinde katledildikten

sonra işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda patronların yükümlülükleri ve işçilerin hakları kısmen artırıldı. Maden işçisi yine patronlara kazandıracaktı, yine emeği sömürülecekti ama sadece daha az ölecekti. Ne oldu? Patronlar tüm madenlerde işçi çıkartmalara başladı. İşçilerin kıdem tazminatlarını bile gasp etti. Hâlâ çıkartmalar sürüyor. Maden patronu öldürmeden çalıştırmam diyor.

Sermayenin çıkarları için çıkarılan savaşlarda yine işçi, emekçi çocukları ölüyor. Kardeşler sermayenin çıkarları, kâr hırsı, petrol kavgası için birbirinin boğazına sarılıyor.

Sermayenin düzeni ve ser-

mayenin devleti, ne işçiye açlık sınırının üzerinde bir ücret veriyor ne de ölüm tehlikesi olmadan çalışabileceği bir ortam sunuyor. O hâlde neden hâlâ sırtımızda taşımaya devam edelim sermayeyi? Neden devletin, toplumun emekçi çoğunluğunun değil de küçük bir azınlığın hizmetkârı olmasına razı olalım?

Fabrikalar yeterince üretiyor. Hatta fazlasını bile üretiyor. Bankalar para dolu. Ama işçi emekçi yaşamıyor. Çünkü üreten biziz ama fabrika da banka da devlet de sermayenin. Artık sırtımızdan asakları atma vakti geldi. O hâlde işçinin çözümü belli: **Fabrikalar bankalar devletin! Devlet işçinin!**

Dünya kazan,
devrim kepçe

6

Türkiye'nin yeni bir
anayasaya ihtiyacı yok!

7

İşçinin gündemi, işçinin çözümü
kampanyası sürüyor:
Önce gündem, sonra iktidar
işçilerin olacak!

8-9

AKP'nin yaldızı kazandı
Emperyalizmin
dostu, Siyonizmin
koltuk değneği

11

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

Hedef 2017!

Her fırsatta birlik ve beraberliğimizi bozmaya yönelik yaptıkları her yönetim anlayışına, tokat gibi cevaplar vermeye devam ediyoruz. Bunun en son örneğini yılbaşında yaşadık. Hemen hemen her fabrikada dağıtılan yılbaşı paketlerini biz de yönetimden istedik. Fakat kaçamak cevaplar aldık. Akıllarınca isteklerini yapmadığımız için bizlere bir tavır takınma derdindeler. Bizler de yönetimin bir kez daha gerçek yüzünü görmüş olduk. Bu kadar küçük ve ucuz hesaplar peşindeler. Bizler de onlara hem cevap olsun hem de belki biraz utanırlar diye çok güzel

janjanlı bir yılbaşı paketi hazırladık ve de yönetimin bulunduğu binanın girişine bıraktık. Afiyet olsun! Fotoğraflarda da görüldüğü gibi birlik beraberliğimiz her fırsatta devam ediyor. "Elbet bir gün işçinin beraberliği kırılacak" diye

düşünen zihniyetler bilmelidirler ki, aksine, büyüyerek çoğalıyoruz. Hedef 2017! Asgari ücret konusunda da beklemedeyiz. Bakalım neler yapılacak ya da yapılmayacak. Tavrimızı ona göre belirleyeceğiz. Her zaman her şeye hazırız.

Bursa Oyak Renault işçileri

Genel kurulumuz işçilerin haklarının savunulduğu bir platform oldu

19. Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Kurulu'na Oyak-Renault işçileri olarak katıldık. Bugüne kadar bir sendikanın genel kurulunun nasıl yapıldığını bilmediğimiz için ilk başlarda şaşkınlık yaşasak da saatler ilerledikçe üzerimizdeki şaşkınlığı attık. İşçilerin haklarının savunulduğu böyle bir platformda olmak tabii ki biz işçileri sevindirdi. Salona Oyak-Renault işçileri olarak girdiğimizde salonda bulunan herkesin ayağa kalkarak bizi alkışlaması bizi daha da mutlu etti. Şeffaf bir ortamda seçilen işçilerden oluşan temsilcilerin ve delegelerin oy kullandığı genel kurulda, fabrikaların verdiği önergelerin

orada oylamaya sunulması ve tartışılması bu kurulun en güzel taraflarından biriydi. Bir sonraki genel kurulda biz Renault işçilerinin de orada temsil hakkımızın olacağı

nın ve birilerinin bizim hakkımızı savunacak olmasının mutluluğuyla genel kuruldan ayrıldık. Bizlere bu imkânı tanıyan Birleşik Metal-İş Sendikası'na teşekkür ederiz.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Yeni yıl sorunlarla ve bunlara karşı mücadeleyle geçecek

2015'i acısıyla tatlısıyla geride bıraktık. Metal grevi, grevden sonraki süreç, 83 arkadaşımızın atılması, yönetim ile Türk Metal'in baskıları, ağırlaşan iş yükü, ücretlerin azlığı ve birçok şey... Tüm bunların yeni yılda da birçok sorun getireceği kesin. Baskılar daha da artacak. Üç vardiya dönecek olan Tofaş yönetimi bol sayıda işçi alıyor. Yeni giren işçiler asgari ücretin artacağından memnunlar ama Tofaş'ta 4 ile 10 yıl arasında çalışmış olanlar olarak ne olacak ne bitecek bilmiyoruz. Artan vergiler de cabası. Tofaş'ın çok sayıdaki işçisi bu 4 ile 10 yıl arasında olan tecrübeli ve işi bilen işçiler. Yönetim bizlere bir zam yapmadığı durumda neler olacak? Yeni giren ile 8 yıllık çalışan arasındaki ücret farkı çok az

olacak. Bu durum bizleri çok etkileyecek. Nasıl çalışacağız? Mesailer kalır mıyız? Tabii bu yeni girenlerin aldığı ücrette bir şey dediğimiz yok. Keşke daha fazla alsalar ama bizlere ne olacak? Yönetimden hiç ses çıkmadı. Türk Metal bir şeyler ayarlayacağız diyor. Yeni yıl sorunlarla başladı bile. Yine yılbaşı tatili ve yine yıllık iznimizden dört gün kesildi. İşveren istediği gibi çalıştırıyor. İsteddiği zaman vardiya dönüyor ki son hafta dönmedi ve 10

gün gece çalıştık. Yönetimin işine nasıl gelirse. Mesai var dediğinde mesaiye kalınacak, iş yok dediğinde tatil yıllık izinden kesilecek. Çünkü sendika gibi bir sendika yok. Türk Metal'in zaten derdi başka. Çelik İş'in gücü ortada. İşçilerde de sadece sözde bir birliktelik. Yeni yıl sorunlarla ve beraberinde mücadeleyle geçecek özellikle de asgari ücrette yapılan zam, bu zammın kapsamadığı işçiler ve Türk Metal'in yeni yapılanıdır.

Bursa Presmetal'den bir işçi

İnsanlar insan gibi yaşayabilmek eve ekmek götürebilmek için mesaiye zorlanıyor

Hükümetin seçim vaatlerinde asgari ücretin 1.300 lira olacağına söylemesiyle birlikte birçok kişi sevindi, en azından iyidir dedi. Ancak fabrikamızda ikramiyelerin geri çekilebileceği söylendi. Yani bu kaşıkla verip kepçeyle almak oluyor. Ve en son hükümetin kıdem tazminatının fona devredilmesi üzerine girişimleri şunu gösteriyor ki asgari ücretin 1.300 lira olması, biz işçiler açısından bir kazanım değil. Ayrıca mesailer artıyor. Mesailere kalmayanlara, para ihtiyacınız olduğunda bir daha mesai yazmam diyerek psikolojik baskı yapıyorlar. Bu da şu gerçeği gösteriyor: insanlar insan gibi yaşayabilmek, eve ekmek götürebilmek için mesaiye zorlanıyor. Hepimiz örgütlenip mücadele edersek patronların politikalarını boşa çıkarabiliriz.

Antalya'dan bir metal işçisi

Antalya Serbest Bölge'de fazla mesai çilesi

Merhaba, ben Antalya Serbest Bölge'de bir metal fabrikasında çalışıyorum. Çalıştığım fabrika yurtdışında çok büyük işler yapıyor. Fakat yaptığımız işlerle çalışma koşullarımızı karşıladığınız zaman orta çağ kölelerinden pek farkımız yok.

Haftalarca izin yapmadan, sürekli zorunlu fazla mesai yaparak çalışıyoruz. Mesai ücretlerimizi aldığımız için, sanki mesaiye kalmamız bizim için çok büyük nimetmiş, dinlenmeye ihtiyacımız yokmuş gibi bir hava yaratılıyor üzerimizde. İş güvenliğinden fazlasıyla bahsediliyor, iş güvenliği önlemlerinin alındığı söyleniyor. Ancak dinlenmeye fırsatımız olmayınca hâliyle yorgunluğun getirdiği dikkat dağınıklıkları kaçınılmaz oluyor. Ne kadar iş güvenliği önlemleri alınsa da, dinlenmeye fırsatımız olmadığı sürece hiçbir şekilde iş güvenliğine sahip olamayız. Fakat patron ve onların temsilcileri için haftanın bir günü fazla mesai yapmamamız, dinlenmemiz için yeter de artar bile! Geçirdiğimiz bir iş kazasından ya da hastalığımızdan ötürü aldığımız iki üç günlük rapordan dolayı psikolojik baskıyla karşılaşıyoruz. İki gün işe geç kalsak duymadığımız laf kalmıyor.

Söz konusu metalden dev bir bina yapmak olsa, o işin üstesinden geleceğimize dair en ufak bir tereddüt bile olmaz içimizde. Ancak mesele bu düzene dur demek olunca, bazı arkadaşlarımızda çekingenlik ve cesaretsizlik baş gösteriyor. Bunun en büyük sebebi, patronlar ve patronların temsilcisi devlet tarafından, senelerdir biz emekçilere üretmekten başka hiçbir işe yaramayan güçsüz insanlar olduğumuzun aşılmasıdır. Ama hakikatin böyle olmadığı aşikârdır. Nasıl ki metalden dev binaları inşa edebilecek kudrete sahipsek, bu düzeni değiştireceğiz. İşçi sınıfının kardeşçe yaşayacağı, patronsuz ve daha güzel bir dünyayı beraber kuracağız!

Manisa ECA'dan bir işçi

Asgari ücret oyunu

Seçimlerden beri bir asgari ücret zammı söylenip duruyor. Asgari ücretle çalışan birçok işçinin de kulağı bu zam haberlerinde. Hükümet asgari ücretin 1.300 lira olacağını açıkladı. Patronlar bu zammın yükünü taşımamak için binbir dalavere çeviriyor, şimdiden önlemini alıyor. Zira asgari ücrette zam demek asgari ücretin üstünde maaş alan tecrübeli işçilere de zam anlamını taşıyor. Patronlar bunu bildiklerinden şimdiden eski işçileri değişik gerekçelerle işten çıkartmaya başladılar. Bizim fabrikada da birçok işçi çıkartılıyor ara ara. Eskiden yeni işçiler çıkartılırdı, şimdi işten atılanlar hep eski işçi. İşçilerin bir kısmı da ekonomik sıkıntı yaşadıkları için tazminatını almak adına bu işten çıkartmalara tepki göstermiyorlar. Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde birçok fabrikada durum böyle. Yani sizin anlayacağımız asgari ücret oyunu yine işçiyi vuruyor. Gözümüzü dikiyoruz bir de biz sevinelim diyoruz, patronlar hevesimizi kursağımızda bırakıyor. Normal, zira düzen onların düzeni.

Fabrikalardan haberler

Manisa'dan bir mobilya işçisi

Mobilya işçisi uyanmalıdır!

Manisa'da 15 tane mobilya üretim fabrikası var ve hemen hemen hepsinde maaşlar, ne kadar olursa olsun, asgari ücret üzerinden gösterilmektedir. Dolayısıyla SGK primleri de düşük gösterilmektedir. Bu geleceğimizden çalınması demektir. Maalesef bu sektörde sürekli ücretsiz izin kullanılmakta, işçiler mağdur edilmektedir. Bu sektörde çalışan bütün işçi arkadaşlar şunları iyi bilir: işe geç kalırsan, izin alırsan veya devamsızlık yapmak zorundaysan o mesai saatinin veya gününün iki katı, ceza sistemiyle ücretinden kesilir. Ayrıca fazla mesai ücretleri, bu eksik saatler tamamlandıktan sonra hesaplanır. İşçi birlik olmadığı için patronlar ipi istediği yöne çekmektedir. Patronlara bu gücü işçiler vermektedir aslında.

İşimiz ağır olduğu için şu an asgari ücretin biraz üzerinde maaşlar alıyoruz. Ancak önümüzde-

ki süreçte asgari ücret 1.300 lira olunca bizim maaşlarımız sabit kalacak. Eski çalışan olmak, tecrübeli işçi olmak artık anlamını yitirecek. Asgari ücrete zam geldiği için hayat da pahalalanacak lakin biz kalifiye işçilerin maaşı sabit kalacak. Bu kabul edilebilecek bir durum değildir. Artık

yasal haklarımız gözetilmek zorundadır. Asgari ücret tartışmaları mobilya işçileri için bir devrime dönüşmelidir. İşçi arkadaşlar, korkmayın ve yanınızda çalışan kardeşlerinize bu zulme dur denmesi gerektiğini anlatın. Ve şunu unutmayın ki bir uyanık bütün uyuyanları uyandırabilir.

Bursa Işıksoy Tekstil'den bir işçi

Fabrikadaki yangından sonra 200 işçiyi işten çıkarttılar

27 Aralık 2015 Pazar günü fabrikamızda yangın çıktı. Yangının sebebiyle ilgili olarak hâlâ bir açıklama, bilgilendirme yapılmadı. Birkaç haberde kimyasalların olduğu bölüme fazla depolama yapıldığı için yangın çıktığı yazılmış ama kesinliğini bilmiyoruz. Yangında can kaybının yaşanmaması bizi mutlu etti derken olay sonrası 200 kişiyi işten çıkarttılar. Hepsinin tazminatlarını ödemişler. Yangından sonra yeni fabrika bakmaya başladılar. Ancak yanan eşyaları fabrikadan henüz çıkartmadılar. Bu olay maalesef açıkça bir kez daha bize şunu göstermiştir: patronun zarar ettiği herhangi bir durumun faturası, hiçbir suçu olmamasına rağmen yine işçiye kesiliyor.

İstanbul Şişli'den bir işçi

Sendika yoksa çalışana hak da yok

Ben bir turizm işçisiyim. Çalıştığımız otelde sendika yok, olmadığı için de adaletsizlik had safhada. Örnek verecek olursam; adaletsiz terfileri, eşit iş yapan insanların eşit ücret alamamasını, çok fazla mesai saatlerinin olmasını ve bunun karşılığının ücret olarak değil de izin olarak verilmesini ama verilecek iznin zamanın belli olmamasını söyleyebilirim. İşler iyiyken herkes mutlu da işler azaldığında yönetim hemen baskı yapmaya başlıyor, buna ikiyüzlülük diyorum. Sendikalı olunca işten atmaya çalışıyorlar, olmayınca daha rahat işten atabiliyorlar. Biz de diyoruz ki hakkımızı alsak zaten sendikalı olmayız. Biz bu yüzden sendikayı savunuyoruz ve çok iyi biliyoruz ki biz işçilerin kurtuluşu ancak ve ancak sendikalarda örgütlenerek, onlara sahip çıkarak gelecektir.

Turizm Otel İşçisinin Sesi

Tek başına kalma Turizm Otel İşçisinin Sesi'ne katıl!

Türkiye'de turizm denince aklakum, güneş, deniz geliyor. Biz turizm işçileri burnumuzun dibindeki doğa harikalarında bırakın zaman geçirmeyi, çoğu gün 12 saat ve üzeri çalışıp en doğal hakkımız olan hafta izinlerimizi dahi kullanamıyoruz. Kadroya alınabilmek için tüm bunlara dayandığımız hâlde her sezon altı ay çalışıp altı ay işsiz kalıyoruz. Geçtiğimiz yaz sezonunda Rusya'da kriz var bahanesiyle normalde iki yüz işçinin çalışması gereken bir otele yüz işçi alıp, iki işçinin yaptığı işi bir işçiye ya da eğitim ve gözlem yapmak için gelen stajyerlere yaptırıldılar. Sezon sonu geldiğinde sezonun bitmesine bir ay varken sezonluk çalışan işçileri, askıya alma yöntemiyle tazminatsız işten çıkardılar. Kadrolu olarak çalışan işçileri de ya turizm patronları veya otel yöneticileri tarafından mobbing uygulanması yoluyla tazminatlarını vermemek için istifaya zorladılar ya da işçinin maaşını çift bordroda göstererek işten çıkartırken kıdem tazminatından çaldılar.

Geçtiğimiz sezon biz turizm işçilerinin yaşadığı işsizlik, mobbing, tazminat hakkımızın gaspı ve karşılıksız fazla çalışma gelecek sezon ikiye katlanacak. Türkiye'nin Rusya'nın uçacağı düşürmesiyle beraber patronların bahanesi hazır; yine "kriz" diyorlar ve bunun faturasını bize kesecekleri aşikâr. Onlar başka ülkelerin turistlerini bulup daha ucuz tatil satarlar, otellerini doldururlar. Çok sevdiğimiz servetlerinden kurşun kaybetmemek için de bize "kriz" deyip saldırlar. Bu sezon ya iş bulamayacağız ya da kitlesel işten çıkartmalarla karşı karşıya kalacağız. Bu nedenle biz Antalya'da Turizm Otel İşçisinin Sesi'nde (TOİS) örgütlenen turizm işçileri, işten çıkartmalarına karşı, ücretli izin hakkı için, sezonluk değil 12 ay çalışmak için "TEK BAŞINA KALMA TOİS'E KATIL" diyoruz.

Bütün Otellerin İşçileri Birlesin!

Emekçinin Sözü

Çınar Otel'de işveren yanlısı sendikayı değiştirdik

1 Haziran 2009 tarihinden beri Çınar Otel'de çalışmaktaydım. Çınar Otel'de yaklaşık 30 senedir TOLEYİS (Türkiye Otel Lokanta Dinlenme Yerleri İşçileri Sendikası) bulunmakta. Bizi yani işçileri temsil etmesi gereken TOLEYİS yetkililerinin bizim değil de işverenin isteklerini ön plana çıkaran TİS'lerinden (Toplu İş Sözleşmesi) sonra sendika işyeri baş temsilcisini değiştirmek için imza topladık. İşçilerin %90'ı kadarından imza topladık. Amacımız bizi temsil eden kişinin işverenden değil bizden olmasıydı. Topladığımız imzalarla TOLEYİS merkezine bir arkadaşla gittik. Buradaki temaslarımızda sendikamızın işyeri baş temsilcisinden memnun olduğumu ve toplanan imzanın gereğini yapmayacakları anlaşıldı. Otelde imzalanan TİS, iki yılı kapsar ve yapılacak maaş zammımız da ilk yıl TİS görüşmeleri sonrası belirlenir. İkinci yıl ise enflasyon ortalaması artı bir de refah payı eklenir. Bundan sonra 2014-2015 dönemi TİS'de ise ilk yıl zammımızı enflasyon oranına neredeyse eşit bir şekilde aldık ama yıllık izinlerimizde azalma oldu. Burada yine biz işçiler olarak sendikaya "Bu şekilde sakın bize danışmadan imzalamayın" dememize rağmen hep olduğu gibi tek taraflı, bizi hiçe

sayarak, işverenle anlaşarak imzalandılar.

Sene oldu 2015. Enflasyon zammı sözleşmede imzalandığı gibi maaşlarımıza yansımadi. İşin ilginç TOLEYİS yetkililerine "Neden böyle oldu? Toplantı yapalım" dediğimizde bizi muhap kabul edip cevap vermediler. Ancak bizim yoğun çağrılarımız karşısında, gelip bizimle görüşmek durumunda kaldılar.

Sendika yetkilisi ve işyeri baş temsilcisi, sanki patron edasıyla bizleri enflasyon farklarımızın verilemeyeceğine ikna etmeye çalıştılar. Sert tartışmalar yaşandığı sırada sendika yetkilisi ve işyeri temsilcisi bu sendikayı beğenmeyenlerin istifaya edebileceğini söyledi. Ve "Kendi haklarını kanuni olarak kendisi arasın" dedi. Ayrıca "Dava açarsanız çok uzun sürer" diyerek de akıllarınca bu yola girmeyelim diye tehdit ettiler.

Sendika değiştirme kararımız hep vardı ama bu işi yapabileceğimize ve çoğunluğun bu kararın arkasında durabileceğine çok az kişi inanıyordu. Son toplantıdan sonra arkadaşlar da TOLEYİS'in bizim için değil işveren için orada olduğunu anladılar. Yine bir arkadaşla birlikte Tüm Emek Sen ile görüşmeye başladık. Daha sonrasında diğer işçi arkadaşla-

rı da görüşmelere dahil ettik. İlk etapta iki kişiyle başlayan görüşmelerimizle, örgütlenme faaliyetlerimizin hız kazanması sonucu işyeri çoğunluğunu yakalayacak sayıya ulaştık. Benim düşüncem sendikayı bir gün içinde çoğunluk olarak değiştirmeyi ve öyle de yaptık. Kısacası işçinin gücünü unutmmuş, patron gibi konuşan sendikacının dediği gibi "Beğenmeyen istifa etsin" sözünü dinledik, o lafı söyleyene de o sözü yedirttik ve sendikayı değiştirdik. Bizim Çınar Otel işçileri olarak yaptığımız önemlidir. Türkiye'de turizm sektöründe ilklerdendir. Bu durum tüm çalışanlara, işverene bağlı sendikalarını değiştirmelerinde tüm işçi sınıfına örnek olur. Evet, sendikamız Tüm Emek Sen'dir. Fakat işveren, sendikamızın Çalışma Bakanlığı'nın belirlemiş olduğu işyeri çoğunluk kararına itiraz etmiştir ve davamız devam etmektedir.

Bu davalardan ikincisi 21 Ocak'ta saat 11:15'te Çağlayan Adliyesi 29. İş Mahkemesi'nde görülecektir. Ayrıca bu süreçte benim de işime son verildi. İşe iade davamın ikinci duruşması, Bakırköy Adliyesi 6. İş Mahkemesi'nde 19 Şubat'ta saat 09:40'da görülecektir. Tüm işçi sınıfını dayanışmaya bekleriz.

Çınar Otel'den bir işçi

Armağan Tulun

Cam işçisinin evinde
tehlike çanları

Tam 40 yıl önce, 1966 yılı Ocak ayında cam işçisi bu topraklarda önemli bir mücadele geleneğini başlatan büyük Paşabahçe grevinin kararını almış ve greve çıkmıştı. Grev bir süre sonra Bakanlar Kurulu kararıyla erteleme adı altında yasaklandığında grev hakkını grev yaparak savunmuş ve eşine az rastlanan bir sınıf dayanışmasının da desteği ile mücadeleyi kazanmıştı. Sonraki yıllarda da haklarını elde etmek için hep kendi gücüne güvenmiş, sınıf mücadelesinin bayrağına sarılmıştı. İstanbul'daki Şişecam Topkapı Fabrikası işçileri tamı tamına üç yıl önce 2013 yılına işgal ettikleri fabrikalarında girmişlerdi. 2016 yılını da yine mücadele ederek karşıladılar ama bu kez durum biraz farklı. Çünkü bugüne kadar her zaman yanlarında gördükleri sendikaları Kristal-İş, bu kez Şişecam'ın işten attığı cam işçisinin yanında değil hatta karşısında yer alıyor!

Şişecam yönetimi, son bir kaç yıldır, ekonomik daralma ve kriz gibi bahanelerle Kristal-İş Sendikası ile cam işçisini işten çıkarma pazarlıkları peşinde. İlk işçi çıkarma, 2013 yılında Mersin'deki Paşabahçe Fabrikası'nda bulunan iki fırından birinin kapatılmasının ardından gerçekleşmişti. O dönemde sadece kendi isteği ile işten çıkmak isteyen işçiler haklarını alarak işten ayrılmış, bunun dışında bir işçi çıkarma yaşanmamıştı.

2015 yılının Kasım ayında ise yine Mersin'deki fabrikadan 37 işçi işten atıldı ve ardından bu işçilerden 20'si derhal fabrika önünde direnişe başladı. Hem işe iadeyi talep ediyorlar hem de direnişlerine Kristal-İş Genel Merkezi'nin de sahip çıkmasını bekliyorlardı. Ancak her ikisi de gerçekleşmeyince seslerini daha fazla duyurmak için açlık grevine başladılar ve fabrika yönetimi, Şişecam'ın merkezi düzeyde işten çıkarma kararı aldığını söylediği için direnişi İstanbul'a taşımaya karar verdiler.

İstanbul'da işçilerin kendilerine belirledikleri adres, Beykoz'daki evleri bildikleri Kristal-İş Genel Merkezi idi. Binaya gelir gelmez "Cam işçisi evinde açlık grevinde" yazılı pankartlarını asmışlardı. 11 gün boyunca Kristal-İş Genel Merkezi'nde devam eden eylemin ardından, ne olduysa 28 Aralık'taki Türk-İş Başkanlar Kurulu'ndan sonra sendikanın genel merkez yönetimi "Sizin yeriniz burası değil, gidin fabrikanın önünde eylem yapın" diyerek işçilere kapıyı gösterdi. Yetmedi, işçilerin ısrarı karşısında, çevik kuvveti ve sendika binasında taşeron olarak çalışan özel güvenlikleri, işçileri binadan çıkarmak için kullandı! İşçilerin pankartını bizzat sendika yöneticilerinin kendisi indirmeye çalıştı. Tepkilerle karşılaşınca binayı terk etmek zorunda kaldı, o işi de polise yaptırdı! İşçiler şimdi Eğitim-Sen İstanbul 2 No'lu Şube'nin kendilerine tahsis ettiği minibüsün içinde karla, soğukla mücadele ederek direnişlerini sürdürüyor.

Cam işçisi astığı pankarta yazmış sendika işçinin evidir diye. Sendikaların sahibi sendika yöneticileri, sendika bürokratları değil işçilerdir! Sendika yöneticilerinin savunabilecekleri tek şey temsil ettikleri işçilerin haklarıdır, sendika binası değildir! Patronların sözüne güven olmaz ama sendika genel merkezinde işçilerin maruz kaldığı muameleye bakınca işten çıkarmalara dair Şişecam yönetiminin, Kristal-İş Sendikası ile anlaşılması iddia etmesi pek de uzak bir ihtimal gibi görünmüyor! Bugün hem işten hem de sendika binasından çıkarılan cam işçilerinin mücadelesinin yanında olmak boynumuzun borcu.

Kristal-İş'te yaşananlar sadece Mersin'deki Paşabahçe Fabrikası'ndan atılan işçilerin karşı karşıya kaldığı bir sorun olarak görülemez. Bunun çok daha ötesinde anlamlar barındırıyor. AKP, uzunca bir süredir Türk-İş'i toptan kontrol etme çabası içinde. Bu amaçla sadece Türk-İş yönetiminde hâkim olmakla yetinmeyip, Türk-İş'in içindeki sendikalara yönelik de tek tek operasyonlar gerçekleştiriyor. Kristal-İş, Aralık başında yapılan Türk-İş Genel Kurulu'nda, kürsüden Türk-İş yönetimini eleştiren iki üç sendikadan biriydi. İşçilerin sendika binasından zorla çıkarılmasının Türk-İş Başkanlar Kurulu'ndan sonra gerçekleşmiş olması, Kristal-İş içinde bu anlamda da tehlike çanlarının ciddi şekilde çalması anlamına gelebilir. Direnen cam işçilerinin yanında olmak, sadece işe iadeleri için değil bu nedenle de gereklidir.

Unutmayalım. Cam işçisi 40 yıl önce greve çıktığında Türk-İş yönetimi patronlarla imzaladığı bir protokolün ardından grevden desteğini çekmiş, o dönem işçilerin örgütlü olduğu Cam-İş Sendikası buna rağmen grevi kararlılıkla sürdürmüştü. Kristal-İş'in temelleri de bir nevi bu şekilde atılmıştı. Türk-İş'e üye 12 sendika da Türk-İş'in kararına rağmen greve desteklerinin devam ettiğini açıklamıştı. Hem de Türk-İş'ten geçici ihraç cezası almak pahasına! Bugün geldiğimiz nokta ise ortada. O gün temelleri atılan geleneği yaşatmak, yeniden ayağa kaldırmak lazım. Bu da nostaljik bir şekilde geçmişe takılıp kalmakla değil, aynı mücadeleyi yükseltmekle, aynı kararlılığı göstermekle mümkün. O geleneğe sahip çıkanlar bugün sendikalı olup da sendikalarına rağmen direnen işçiler.

ODTÜ yolunu arıyor

Mert Kükrer

Aralık ayının son haftası boyunca, Tayyip Erdoğan'dan ODTÜ'lülere Marx okuma tavsiyesi veren Milli Eğitim Bakanı'na, gazete köşelerinde yuvalanmış keskin nişancılarından "Cizre'ye Silopi'ye nasıl girdiysek ODTÜ'ye de öyle gireriz" diyen AKP milletvekillerine, YÖK'ten Diyanet İşleri Başkanlığı'na koca bir koro ODTÜ'ye saldırdı durdu. Sahi mesele neydi?

İddia odur ki solcu öğrenciler namaz kılan öğrencilere saldırmış. Yalandır, geçelim! ODTÜ (Ortadoğu Teknik Üniversitesi) kurulduğundan beri tek bir kişiye dahi namaz kılıyor diye saldırılmamıştır, örneği yoktur. Esas mescidin içinde saldırıya uğrayan, buranın örgütlenme alanı olarak kullanılmasına karşı çıkıp "yalan söylemeyin" diyen namazında niyazında bir asistandır. İddia odur ki ODTÜ'de ibadethane yokmuş, dileyen ibadet edemiyormuş. Yalandır, geçelim! ODTÜ'de ondan fazla mescit vardır, iki bin kişi kapasiteli cami vardır. Mesele ibadet ya da ibadethaneler değildir. ODTÜ özgürlüklerin ve demokratik hakların nispeten korunabildiği ender yerlerden biri olarak kalmıştır. Kendi dini görüşlerini benimseyenler haricinde herkesi kafası kesilecekler listesinde gören tekdüzelikler ya da oruç tutmayanları katli vacip zındık gören faşistlerin aksine solun hegemonya kurduğu yerlerde insanlar üzerinde

ibadetleri ya da dini inançları yüzünden baskı kurulmaz. Buna karşılık solu tehdit olarak gören, karşı devrimci, AKP taraftarı, iktidara yaslanan, demokrasi ve özgürlük adına ne kaldıysa hepsine düşman olan bir kitle; ifade hürriyeti, ibadet özgürlüğü laflarının arkasına sığınarak ODTÜ'de güç elde etmeye çalışıyor. ODTÜ'den DAİŞ'e katılımların mescitleri kullanarak örgütlenen mezhepçi tekdüzelikler aracılığıyla sağlandığını sağır sultan bile duydu.

Hükümetin Ortadoğu politikası Suudi Arabistan ve Katar'a endekslili biçimde mezhepçi ve tekdüzelik bir çizgide sürüyor. Erdoğan kliği ve AKP, Gezi ile başlayan halk isyanından bu yana sallantıda olan koltuklarını sağlama almak adına Türkiye'yi Suriyeleştirmeye, Kürt sorununda Sri Lanka tipi bir çözüme odaklanmış durumda. Bunun güvencesi olarak JÖH'ü, PÖH'ü, Esedullah Timini, Osmanlı Ocaklarını, mafyayı, İBDA-C'yi, Hizbullah'ı görüyorlar. Mücadelenin dinamik odaklarından üniversiteler, tehdit olarak görülen gençlik, başı ezilmesi gereken bir yılın muamelesini hak ediyor. Bu işi değişik üniversitelerde olanaklara göre değişik gruplara havale etmiş durumdadır. Kiminde İBDA-C ve mezhepçi tekdüzelikler bu işi üstleniyor kimi yerlerde ülkücü faşistler. Ortadoğu politikası sonunda gelip Orta Doğu Teknik Üniversitesi'ne kadar uzanıyor.

Önümüzdeki dönem

ODTÜ'de Rektörlük seçimi gerçekleştirilecek. Erdoğan kliğinin bu seçimi bir fırsat olarak gördüğüne şüphe yok. Beklentileri yönetim değişikliği ardından ODTÜ kalesini fethetmek. "ODTÜ düşerse" sadece sosyalist ve devrimci mücadele açısından tarihi bir referans ortadan kaldırılmış olmakla kalmayacak aynı zamanda gelsin ODTÜ arazisini ranta açmalar, gelsin ülkenin internet altyapısını dünya kadar güvenilmez, ajan yuvası ilan ettikleri Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu'na (BTK) devretmeler. Yeni yasalardan aldığı güçle Erdoğan tarafından atanacak rektörün ODTÜ'de ikinci bir Hasan Tan dönemi başlatması işten bile değil.

Böyle bir döneme kapı aralanması demek sadece öğrenciler ve akademisyenler için değil tüm üniversite emekçileri için kara bir tablonun ortaya çıkmaya başlaması demektir. ODTÜ'de ve diğer üniversitelerde ayakta tutmak için verdiğimiz mücadele elbette yetersiz ama "kısmen" özgür ve "olduğu kadar" demokratik ortam; tüm emekçilerin hak arama, örgütlenmelerini sağlama ve gerekirse eyleme geçerek taleplerini dilendirmeleri adına pek çok kazanımı barındırmaktadır. Bu kazanımların bir bir tırpanlandığı durumda mücadele koşullarımız eskisine göre kıyaslanamayacak kadar kötüleşecek, birliğimiz, gücümüz, örgütlülüğümüz baltalanacaktır. 12 Eylül'den sonra elimizde kalan kırıntıları da teslim edersek vay halimize.

Birleşik Metal Renault ile daha güçlü!

Birleşik Metal İşçileri Sendikası (BMİS) 19. Genel Kurulu'nu 20-21 Aralık 2015 tarihlerinde İstanbul'da gerçekleştirdi. Genel Kurul'a toplam dokuz şubeden 263 delege katıldı. Genel Kurul'un ilk günü Genel Başkan Adnan Serdaroğlu'nun açılış konuşması, konukların ve delegelerin konuşmalarının ardından önergelerin oylanmasıyla son buldu. İkinci gün ise seçimler yapıldı. Seçimler sonucunda Adnan Serdaroğlu yeniden genel başkan seçildi. Bu dönem görev almak istemeyen Selçuk Göktaş'ın yerine Özkan Atar genel sekreter oldu. Gebze Şubesi'nden Ali Gündüz mali sekreterliğe, Kocaeli Şubesi'nin başkanı Hami Baltacı örgütlenme sekreterliğine, Seyfettin Gelengül ise yeniden eğitim sekreterliğine getirildi.

Genel Kurul'a damgasını vuran Bursa'dan Renault işçileri oldu. Renault işçileri, Mayıs 2015'te Türk Metal'e karşı ayağa kalkmış, tüm metal fabrikalarına örnek olmuştu. Büyük metal grevini başlatan işçilerin BMİS Genel Kurulu'nda olması her açıdan önem taşıyordu. Renault işçi temsilcisi kürsüde, Genel Kurulu selamladıktan sonra BMİS'e geçmeden önce fabrikada örgütlenediklerini, birimler bazında temsilciler seçtiklerini söyledi. Fabrikada daha önce işten çıkartılmadığını ancak bunun geçmişte denendiğini, bundan sonra da deneneceğini belirtti. Yola Birleşik Metal ile devam edeceklerini söyleyen Renault işçisi, salondan büyük alkış aldı. Aynen Renault gibi sarı sendika Türk Metal'i fabrikalarından kovan Çorlu EGO işçileri adına da bir konuşma yapıldı.

Genel Kurul'da düzen partilerinden temsilciler de konuk olarak yer aldı. CHP'yi temsilen Genel Başkan Yardımcısı Yakup Akkaya konuştu. Akkaya, sınıf mücadelesi adına hemen hiçbir şey söylemedi. Karşısında "nezih" bir topluluk gördüğünü söyleyen Akkaya, işçilerin sorunlarını beraberce çözmek için çabaladıklarını ifade etti ve çözüm yeri olarak meclisi gösterdi. Vatan Partisi temsilcisi ise Aydınlik gazetesinde çıkan

Koç Holding güzellemelelerini unutup, işçilerin yanında olduklarını söyledi. Türk Metal kongrelerine düzenli olarak katılan ve fabrikalarda Türk Metal'i desteklediği bilinen Vatan Partisi'nin temsilcisi, milliyetçi hamasetle işçi sınıfını bölmekten başka bir politikası olmadığını da kanıtladı.

Devrimci İşçi Partisi, Genel Kurul'a aralarında Genel Başkan Sungur Savran ve Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek'in yanı sıra Merkez Komitesi üyelerinin de olduğu kalabalık bir heyetle katıldı. Parti adına kürsüye çıkan Levent Dölek ise sözlerine işçi sınıfı siyasetinin burjuva siyaseti gibi karmaşık olmadığını söyleyerek başladı. "Burjuva siyaseti yaptığınız zaman aynı anda hem TÜSİAD'ı savunup hem de işçileri savunabilmeniz lazım, hem Türk Metal'in kongresine gidip sonra Birleşik Metal'in kongresinde konuşmanız lazım" diyen Dölek kürsüde yapılan burjuva siyasetini eleştirdi. Burada "nezih" bir dinleyici kitlesi değil, Türkiye'nin ve dünyanın kaderini değiştirebilecek tek güç olan işçi sınıfının öncü mücadelelerini gördüklerini söyleyen DİP sözcüsü, işçi sınıfının siyaset masasına yumruğunu vurması gerektiğini ifade etti. "2017'ye hazırlanıyoruz" diyen Levent Dölek, "2017'ye giderken daha büyük mücadelelere daha büyük birlikteliklerle gitmemiz lazım" dedi. Renault'nun yanına Tofaş'ı, Ford'u ve diğerlerini katmamız gerektiğini vurguladı. "Bunun için biz üzerimize düşen her

şeyi yapmaya hazırız" diyen Dölek, sözlerini "yaşasın işçi mücadelesi, yaşasın sosyalizm" diyerek bitirdi ve büyük alkış aldı.

Genel Kurul'da konukların ardından delegeler konuşmalarını yaptı, önergeler oylandı. Aیدatların düşürülmesine yönelik önerge reddedildi. Genel Kurul başlangıcında MİB (Metal İşçileri Birliği) üyelerinin Genel Kurul'a katılması engellendi. İşçi sınıfının kürsüsü işçiden yana tüm siyasetlere açık olmalıdır. Bu açıdan MİB üyelerinin Genel Kurul'a katılmasının engellenmesi, kürsüde sözlerini söyleyememesi yanlıştır. Hele hele Vatan Partisi gibi emekçileri ırkçılık ve milliyetçilik temelinde bölen, CHP gibi TÜSİAD'la el sıkışan patron temsilcisi partilerin kürsüde konuşma yaptığı düşünülürse, MİB'in Genel Kurul'a katılmasının engellenmesinin yanlışı olduğu bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

BMİS Genel Kurulu Mayıs-Haziran büyük fiili metal grevinin açtığı yeni dönemin bir kilometre taşı olmuştur. Renault ve EGO'nun katılımıyla güçlenen, başka işyerlerini de kazanarak 31 bin üyeye 12 Eylül döneminden beri en canlı günlerini yaşayan BMİS, 2017'ye doğru Türkiye sınıf mücadelelerinde çok hassas bir rol oynamaya adaydır. Metal sektöründe büyük kavgalara bugünden hazırlanmak hem sendikanın hem de işçi sınıfı politikası yapan odakların görevidir. Devrimci İşçi Partisi, bütün gücüyle bu göreve hazırlanmaktadır.

Levent Dölek

Bir kez daha hatırlatalım: 2023'ten önce 2017 var

AKP, 2012 yılında yaptığı kongrede 2023 ve daha fantastik biçimde 2071 hedeflerini açıklamıştı. O kongrenin ardından *Gerçek* gazetesi "2023'ten önce 2017 var" manşetiyle çıkmıştı. Gazetenin başyazısında AKP'nin kapitalist 2023 yoluna karşı 2017, büyük Ekim Devrimi'ne referansla işçi sınıfının sosyalist yolunu simgelemek adına öne çıkarılıyordu. Başyazı şu cümlelerle bitiyordu: "... 2017, 2023'ten de 2071'den de önce gelir. Kapitalist barbarlığın yıkımı gelmeden evvel işçi sınıfı ve emekçilerin devrimi gelecektir. DİP ve tüm dünyadaki yoldaşlarımız Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu bunun için mücadele etmektedir."

Fazla mı iyimser olduğumuzu düşünüyorsunuz? Belki de haklısınız. Ama biz buna devrimci iyimserlik diyoruz. Devrimci iyimserliğin sıradan iyimserlikten farkı pasif değil aktif bir iyimserlik olmasıdır. Biz kötü şeyler karşısında sızlanmak yerine hırs lanırız. Rüya görmeyiz, düş kurarız. Beklemeyiz, plan yaparız. Durmayız, çalışırız. Nitekim "2023'ten önce 2017 var" derken kapitalist barbarlığın karşısına çıkabilecek tek güç olan işçi sınıfını örgütlemenin gerekliliği konusunda en ufak bir şüphemiz yoktu. İyimseriz dediyecek güçlerimizin sınırlılığının da farkındaydık tabii. O yüzden o satırların yazıldığı sıralarda bir grup devrimci metal işçisinin inisiyatifi ile Metal İşçisinin Sesi bültenini çıkartmaya başlamamız da bir tesadüf değil. Metal İşçisinin Sesi 3. sayısına geldiğinde Bursa'da direnişin ilk kıvılcımını Bosch ve Renault işçileri yakıyordu. Metal İşçisinin Sesi şöyle yazmıştı: "12 Eylül'e hücum başlıyor. Bursa'da Renault, Tofaş, yan sanayi işçileri, İzmir'de Delphi'den sonra demir çelik, Trakya'da BSH, hepsi 12 Eylül'ün yarattığı olan Türk Metal gömleğini yırtmayı tartışmaya başlıyor. Yayılma mürekkep lekesi gibi mi olacak yoksa sancılı ve uzatılmış bir süreç mi, bilinemez. Ama Türkiye işçi sınıfı içinde bir yer sarsıntısıdır başlayan..."

İyimserliğimiz hiç de temelsiz değildi. Sancılı ve uzun bir sürecin sonunda 2015 yılını grevle açan metal işçisi, Mayıs ayında çıtayı biraz daha yükseltti ve sadece MESS'i değil sarı Türk Metal'i de sarstı. On binlerce metal işçisi ayağa kalktı. Direniş bir mürekkep lekesi gibi yayıldı. 2015'i Türk Metal'i yıkıp DİSK'i seçen Renault işçisinin Birleşik Metal kongresindeki "her yer Renault her yer direniş" sloganlarıyla kapatıyoruz. Sadece Renault'yu değil, sadece yine DİSK'i seçen EGO'yu, ENPAY'ı değil, Türk Metal'in kalesi Tofaş'ta Çelik-İş'e geçen ve kendi şubesini kuran grevci metal işçilerini de sınıfın artı hanesine yazıyoruz. Kazanamadığımız yerlerde elde ettiğimiz deneyimleri de, başka sendikaya geçilmeyen yerlerde Türk Metal'e temsilci seçimini dayatan hareketleri de önemsiyoruz. 2016'ya bu mücadelelerin, kazanımların ve deneyimlerin ardından giriyoruz. 2017'de MESS toplu sözleşmelerine doğru yürüyoruz. Bir anlamda dananın kuyruğu orda kopacak diyebiliriz.

Ama 2017'den önce de daha 2016 var. 2017'nin ön eleme turu deyin siz ona. Kıdem tazminatı hakkına saldırı var. Önce bu saldırı püskürtülmeli. Tüm sınıf omuz omuza vermeli. Hak-İş üyesi işçiler dâhil! Tofaş işçisi bu noktada son derece önemli bir yerde duruyor. Sendikal rekabetin önüne işçilerin birliğini geçiren bir anlayışla hareket ediyorlar. Böyle devam etmeli. Bu anlayış yaygınlaşıp güçlenmeli. Başta Renault olmak üzere DİSK ve Türk-İş saflarındaki işçilerden ve mücadeleciler sendikacıardan da hak ettiği karşılığı bulmalı. Asgari ücretin 1300 lira olması fabrikalarda gerginliği had safhaya çıkartmış durumda. Asgari ücretten yüksek alan sanayi işçisi haklı olarak zam istiyor. Fabrika yönetimleri işçilere içinde ipe sapa gelmez, kanunen de geçersiz maddeler olan yeni disiplin yönetmelikleri imzalatmaya çalışıyor. Birer ikişer, yer yer onar yirmişer işten çıkartmalarla gözdağı vermeyi amaçlıyor. İşçiler patronun el ensesine el enseyle karşılık vermeli. Oyak Renault işçisi metal grevlerinde yolu gösterdi. Bir arkadaşımızı dahi bırakırsanız arkası gelir. Hakkını isteyen işçi birliğini bozmamalı, örgütlenmeli. Gerektiğinde topluca şalteri indirmeli. Bunlar sağlanırsa, uygun anda doğru adımlar atılırsa patronlar dize gelir. İşçi ne isterse hak ediyor. Ama patronlar sınıf bilinciyle bu muharebede işçinin birliğine ne kadar zarar verir, işçinin talepleri karşısında ne kadar az taviz verirse yanına kâr sayacak. İşçi sınıfı ise kıdem tazminatı ve ücret zamları ile ilgili 2017'ye giden yolda ilk sınavını verecek. Bu sınavdan geçerse 2017'ye çok daha güçlü girilecek. Başarırsak kendi kaderini eline alan işçi sınıfı memleketin kaderini de değiştirecek. Geleceğin aydınlık mı karanlık mı olacağını 2023 değil yine 2017 belirleyecek.

Dünya kazan devrim kepçe

İspanya:

Bir Avrupa krizi daha

Kapitalizmin büyük ekonomik krizi, Üçüncü Büyük Depresyon, ülkeden ülkeye dolaşıyor ve farklı biçimler altında kriz dağıtıyor. Yunanistan ve Fransa'dan sonra İspanya'da da 2015 politik krizin saklanamaz biçimde açığa çıktığı yıl oldu. Bu ülkede 2011'de bütün büyük kentlerin ana meydanlarını haftalarca işgal eden *Indignados* (Öfkeliler) hareketinin ürünü olarak daha 2014'ün başında kurulan Podemos (Yapabiliriz) 20 Aralık'ta yapılan genel seçimlerde yüzde 21 oy alacak güce ulaştı. Bu başarı, İspanya'da ekonomik krizin getirdiği siyasi huzursuzluğun ne denli yüksek bir düzeye ulaşmış olduğunu gösteriyor. Podemos Katalonya ve Bask Ülkesi'nde birinci parti,

başkent Madrid, Valencia, Galisya gibi hassas bölgelerde ise iktidardaki sağcı partinin ardından (ve sosyal demokrasinin önünde) ikinci sırada!

Böylece, faşist diktatör Franco'nun 1975'te gelen ölümü sonrasında oluşturulmuş olan iki partili sistem ağır bir yara aldı. Bir önceki iktidar partisi, sağcı Partido Popular (PP, Halk Partisi) ile ondan önceki iktidar partisi, merkez sol Partido Socialista Obrero Español (PSOE-İspanyol Sosyalist İşçi Partisi) geçmişte her seçimde birlikte oyların yüzde 75-80'ini alırken bu sefer yüzde 50'de kaldılar: PP yüzde 29 (123 milletvekili), PSOE yüzde 22 (90 milletvekili). Buna karşılık, 2014 başında kurulmuş sol parti

Podemos büyük bir başarıyla yüzde 21 oy (69 milletvekili) aldı. Sanki Podemos'un biricik bir vaka olduğu izlenimine kapılanların aklını başına getirmek için var olan daha merkez sağ, "efendi çocuklar" görünümü parti Ciudadanos (Yurttaşlar) ise yüzde 14 oy (40 milletvekili) aldı.

Şimdi İspanya kilitlenmiş durumda. Neredeyse hiçbir koalisyon formülü işe yarayacak gibi görünmüyor. Bu da aslında krizin ne denli derine nüfuz etmiş olduğunu ortaya koyan bir durum.

Kimi ülkede İkinci Dünya Savaşı sonrasında, kimi ülkede ise (İspanya, Portekiz Yunanistan) 1970'li yıllarda faşist ya da askeri diktatörlüklerden çıkışta kurulmuş olan iki partili sistemler kökünden sarsılıyor. İspanya'nın komşusu Portekiz'de birkaç ay önce yapılan genel seçimlerde her beş seçmenden biri sosyal demokrasinin solundaki iki partiden birine oy vermişti. Fransa'da Front National (Milli Cephe) adlı, yüzünü faşist türden bir ırkçılığa dönmüş bir parti, 2014 Mayıs'ındaki Avrupa Parlamentosu seçimlerinden de, geçtiğimiz haftalarda yapılan bölge seçimlerinden de birinci parti olarak çıktı. Yunanistan'da zaten iki partili sistemin bir ayağı olan sosyal demokrat PASOK çökmüş durumda. İspanya'yı da, Avrupa'yı da daha çok büyük sarsıntılar bekliyor.

COP 21'in dersi:

Yaşanabilecek bir gezegen için sosyalizm gerek!

Sera gazı salımlarını dünya çapında düşürmeyi amaçlayan Kyoto Protokolü imzalanalı 18, yürürlüğe gireli 10 yıl oldu. Geçen sürede devletlerin yeterli tedbirler aldığından da protokolün önemli gelişmelere yol açtığından da söz etmek mümkün değil. COP 21, yani 2015 Paris Konferansı, resmi adıyla 2015 BM İklim Değişikliği Konferansı büyük önem taşıyordu. Ama dağ fare doğurdu. 195 ülke ve tarafın katıldığı konferansın ardından emperyalist kapitalizmin sözcüleri ortaya çıkan anlaşma metni için "iddialı", "tarihi", "çözümleri masaya getiren" gibi çarpıcı nitelendirmelerle dünya halklarına yalan söylediler.

Bu sahtekârlığın en önemli tanığı, iklim değişikliği tartışmasının en büyük otoriteleri arasında ilk sırada gelen bir bilim insanı. Öyle emperyalizm düşmanı falan da değil. ABD'nin uzay araştırmaları merkezi NASA adına bu konuda çalışmış olan Amerikalı James Hansen, "iklim değişikliği konusundaki farkındalığın atası" olarak kabul ediliyor. Hansen Paris Anlaşması'nı açık açık "sahtekârlık", "numara", "palavra" ("bullshit") olarak niteliyor. "Laf salatası, vaat yok" diyor.

Peki, devletler neden hiçbir gerçekliği olmayan bir şeyi bu kadar allayıp pullayıp satmaya çalışıyor? Çünkü 2010 Kopenhag bir bozgun olmuştu. Kapitalizmin krizinin sistemi böylesine

sarstığı bir tarihi dönemde kapitalist devletler ve en başta emperyalizm, halklara dönüp "biz dünyanın felakete doğru sürüklendiğini biliyoruz, ama bir şey yapamıyoruz" diyelerlerdi. Bu, kapitalizmin daha iyi bir dünya yaratmak bir yana, dünyayı bile bile tehlikeye atmakta olduğunu itirafı olurdu. Sahtekârlığın nedeni budur.

Çevreyi kirletmek için, dizel motorlarından izin verilenden daha fazla sera gazı salmak için bütün dünyaya yalan söyleyen Volkswagen gibi şirketler mi izin verecek fosil yakıtların devreden çıkartılmasına yoksa kendi kârlılığı için okyanusları, içindeki bütün canlılarla birlikte ölü denizler haline getiren kudretli petrol şirketleri mi?

Gezegnimizi kurtarmak için sosyalizm gerek. Sermayenin kâr mantığının iktidardan dışlandığı bir sistemde kaynakların, emeğin ve bilimin ihtiyaçlar temelinde demokratik biçimde planlanması dünya çapında merkezi olacaktır. Özel mülkiyete dayalı dar ufuklar, ulusal parçalanmışlıklar kapitalizmin illetidir. Bunların ötesine ancak emekçilerin ortak toplumsal mülkiyetine yaslanan bir ekonomik ve sosyal sistem geçebilir. Mazlum halkların sesi Birleşmiş Milletler gibi emperyalist kurumlarda duyulmaz bile, ama Dünya Sosyalist Devletler Federasyonu'nda gümbür gümbür yeri göğü inletecektir.

Britanya'nın Katrina'sı

Doğal afetlerin asla sadece "doğal" olmadığını, aynı zamanda güçlü biçimde toplumsal ve siyasi boyutlar içerdiğini biz Türkiye'de iyi biliriz. Gözümüzü sırf son döneme çevirsek bile, 1999 Körfez depreminden 2011 Van depremine, bu topraklarda doğal afetler hep sosyal düzenin korunaksız bıraktığı insan topluluklarının ağır felaketler yaşamasıyla sonuçlanmıştır. Ama kimse bunun Türkiye'ye ya da az gelişmişliğe özgü olduğunu sanmasın. En gelişmiş kapitalist toplumlarda bile doğal afet aslında toplumsal felaketin kod adıdır.

Britanya'nın Aralık ayı içinde yaşadığı sel felaketi bunun mükemmel bir örneği. Ülkenin kuzeyinde birçok yerleşim birimi bütünüyle su altında kaldı, Manchester, Leeds, York gibi kentlerde yoksul halk varının yoğunun su ve çamurun altında mahvoluşunu izledi. Elbette bunda iklim değişikliğinin rolünü önemsemek gerekir. Daha bu noktadan itibaren Britanya halkının karşılaştığı felaketin "doğal" değil insan ürünü olduğu ortaya çıkıyor. Aralık ayında Paris'te toplanan (bu sayfada bir başka yazıda ele alınan)

İklim Değişikliği Konferansı'nda bütünüyle sahtekârca meseleyi geçiştiren devletler bu tür felaketlerin çoğalmasına çanak tutuyor.

Ama bunun da ötesinde, neoliberalizmin cenneti, Margaret Thatcher'ın ülkesi Britanya'da ardi ardına başa geçen hükümetlerin toplumsal hizmet harcamalarını kısma-ları, ülkenin bu tür felaketlere karşı korunaksız kalmasına yol açmış bulunuyor. Mesela tarihi York kenti bütünüyle bir nehrin taşması dolayısıyla sel altında kalmıştır. Bu taşkını engelleyecek setlerin yetersiz olduğu şimdi teslim ediliyor. Leeds şehrinde sele karşı tedbirler için birkaç yıl önce gündeme getirilen 180 mil-

yon sterlinlik bir plan reddedilmiş. Şimdi selin toplam maliyeti ise 5,8 milyar sterlin!

Son yılların en başarısız devlet adamlarından biri hiç kuşkusuz 2001-2008 arasında görev yapan ABD başkanı George W. Bush idi. Bush'un yarattığı uluslararası felaket, sonuçları hâlâ yaşanan Irak savaşı idi. İçeride ise 2005 yılında New Orleans kentini mahveden Katrina kasırgası. New Orleans'ın yaşadığı felaketin nedeni sel setlerinin on yıllarca bakımsız kaldığı için yetersiz oluşuydu. Herkes Bush'u tefe koymuştu. On yıl sonra Britanya'da aynı manzara! Nasıl da ders almıyorlar!

Türkiye'nin yeni bir anayasaya ihtiyacı yok!

Ekonomik anayasa ve başkanlık rejiminin birlikte olduğu bir anayasa, 12 Eylül anayasasından bile daha gerici karakter taşır

Türkiye siyasetinin sağından ve solundan aynı ses yükseliyor: yeni anayasa! Herkes Türkiye'nin yeni bir anayasaya ihtiyacı olduğu konusunda hemfikir gözüküyor. Biz ise ısrarla diyoruz ki Türkiye'nin yeni bir anayasaya ihtiyacı yoktur!

Anayasa halkın sorunlarını değil, anayasayı yapanın sorunlarını çözer

Anayasayı sorunların çözümü için bir anahtar gibi sunan kim varsa halka yalan söylüyordur. Tarihten süzülüp gelen deneyimler göstermiştir ki anayasalar sorunları çözmez. Anayasalar, sınıflar arasındaki sorunların yine sınıflar arasındaki güç dengelerine bağlı olarak nasıl bir çözüme bağlandığının resmidir sadece. O yüzden ki 12 Eylül'ün ürünü olan ve işçi sınıfının darbe ile ezilmesinin sonucunda hazırlanan 1982 Anayasası son derece gerici hükümler içeren baskıcı ve anti-demokratik bir karakter taşımaktadır. 2015 Türkiye'si'nde ise işçi sınıfına, emekçilere ve tüm ezilenlere yönelik saldırılar yoğunlaşıyor. Ezilenler cephesinin gücü ise şimdilik saman alevi türünden kendiliğinden çıkışlarda, eylemlerde, mücadelelerde; parlamenter ve sendikal alanda ise örgütsüz ve dağınık vaziyette.

Sermaye, TÜSİAD'ı ile MÜSİAD'ı ile işçinin kıdem tazminatına, kamu emekçisinin iş güvencesine göz dikmiş, **ekonomik anayasa** istiyor. Erdoğan **başkanlık** peşinde. Davutoğlu, bu konuda biraz gönülsüz de olsa, CHP ve MHP'yi ziyaret ederek başkanlık kulisleri yapıyor. Görüntüde yeni anayasa tartışması yapılıyor. Ama konu dönüp dolaşıp esas meseleye yani başkanlığa geliyor. Ekonomik anayasa ve başkanlık rejiminin birlikte olduğu bir anayasa, 12 Eylül anayasasından bile daha gerici karakter taşır.

Gericiği gericiler durduramaz: CHP'ye, MHP'ye, TSK'ya, ABD'ye güvenmeyin!

Erdoğan'ın hilafeti diriltme hayallerinin ya da önerdiği sistem için Hitler Almanyası'nı örnek göstermesinin sermayeyi rahatsız ettiğini, TÜSİAD'ın, Doğan medyasının, MHP'nin, CHP'nin, TSK'nın ya da ABD'nin buna izin vermeyeceğini düşünen varsa onlara derhal uyku-

dan uyanmayı tavsiye ederiz. Bu saydıklarımızın hepsi Erdoğan'ın değil işçi sınıfının hayallerini gerçekleştirme-nden ödleri kopan burjuva güçlerdir. Bu yüzden ki Davutoğlu ile Kılıçdaroğlu'nun Aralık sonunda yaptıkları görüşmenin ardından CHP sözcüsü Haluk Koç anlayış birliğine vardıklarından bahsedebilmiştir.

Kılıçdaroğlu, *Yeni Akit*'in tetikçi Genel Yayın Koordinatörü Hasan Karakaya için taziye telefonu eden kişidir. "Türk tipi başkanlığa karşıyız, başka modelleri tartışırız" demesi hiç de şaşırtıcı değildir. Genelkurmay Basın ve Halkla İlişkiler Daire Başkanı Tuğgeneral Ertuğrul Gazi Özkürkçü'ye bakılırsa Karakaya "dik duruşundan taviz vermemiş önde gelen" bir gazetecidir. İşçinin, sosyalistin, Kürdün düşmanı olsun da çamurdan olsun! Doğan medyası daha 1 Kasım gecesi kesin dönüş yaptı. Bundan sonra yeni anayasacılığın şampiyonları onlar. MHP için ise Kürtlere saldırdığı müddetçe AKP'den ve Erdoğan'dan iyisi yok. ABD'ye gelince, İncirlik'ten uçakları kalkıp Ortadoğu'yu bombalamaya devam ettiği, Türkiye NATO üyesi kaldığı ve İsrail'le işler bozulmadığı müddetçe, bu emperyalist katillerden Erdoğan'ın başkanlığına da halifelğine de karşı çıkmasını beklemeyin.

Saldırıları işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin mücadelesi durdurur

Manzaranın böyle olduğu bir Türkiye'de yeni anayasasının 12 Eylül anayasasını bile mumla aratacağından şüphe duyulabilir mi? Bu manzara işçiler, emekçiler ve ezilenler lehine değişmeden yeni ana-

yasa daha büyük gericilikten başka anlam taşımaz!

İşçi kıdem tazminatını, kamu emekçisi iş güvencesini korumadan, tüm emekçiler sendikal özgürlüklerine kavuşmadan, yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekilerek

özelleştirilen işletmeler yeniden kamulaştırılmadan yeni anayasa sadece gericilik getirir!

İncirlik Üssü açık kaldığı, Türkiye NATO üyesi kaldığı sürece yeni anayasa sadece gericilik getirir!

Ortadoğu'da mezhep savaşı yürüten AKP ve Erdoğan başta kaldığı sürece Alevilere yeni anayasa eşit haklar değil sadece gericilik getirir!

İşçileri, mahalleleri kuşatma altında tutan, çocukları, kadın erkek sivilleri, yaşlıları katlederek halkına karşı savaş yürüten AKP ve Erdoğan'la ve onu sonuna kadar destekleyen MHP ile yapılacak anayasa, Kürtlere eşitlik ve özgürlük değil sadece gericilik getirir!

İşçilerin ve emekçilerin öncülüğünde her inanç ve milletten ezilenler, başta emperyalizmi, Erdoğan ve AKP iktidarı ile CHP'si ve MHP'si ile aynı cephenin muhalif destekçilerini yenilgiye uğrattığında, özetle 12 Eylül'ün uzantılarını kaybettiğinde yeni ve özgür bir dünyanın kapısı aralanacaktır. O zamana kadar Türkiye'nin yeni bir anayasaya ihtiyacı yoktur!

Devrimci Marksizm emperyalizme ve pasifizme savaş açıyor

25. sayı çıktı!

Dünya yeniden savaş dönencesine giriyor. *Devrimci Marksizm* işte bu atmosferde 25. sayısını savaş konusuna ayırdı. Bu sayı, emperyalist kapitalizmin insanlığı yeniden savaşın yıkımına sürüklediğini vurguluyor. Ama bunun yanı sıra iyi niyet dilekleriyle, ruh çağırır gibi "barış" çığırma savaşı durdurulabileceğini sanan **pasifizme savaş açıyor**. Açıyor ki işçi sınıfı ve gençlik, kapitalizmin insanlığı sürüklediği savaşlara karşı bir savaş açsın ve o savaşı kazansın. İddialıyız, soruyoruz: insanlığı, iki büyük dünya savaşının barbarlıkla sonuçlanmasından kim, nasıl kurtarmıştır? Altını çizerek söylüyoruz, **bu sorunun cevabı pasifizm değil, proleter devrimdir**. *Devrimci Marksizm* herkesi, altı doldurulmamış hayaller geliştirmek yerine tarihten ders almaya çağırıyor.

Savaş dosyası yazıları:

- ★ Devrimci Marksist savaş politikası
- ★ Savaşa karşı savaş: Cihan Harbi'nde Lenin, Liebknecht, Luxemburg
- ★ Dördüncü Enternasyonal'in 1940 Manifestosu
- ★ İkinci Dünya Savaşı karşısında Trotskiy ve Trotskistler
- ★ Kahince Sözler
- ★ Savaş üzerine - XII
- ★ Maddi nedenlerden çıkartılmış piyade taktiği

Dosya dışı yazılar:

- ★ Bukharin'in Marksizmi
- ★ 120 yıl sonra Friedrich Engels
- ★ Kirov cinayeti

Levent Dölek

Sungur Savran

Lev Davidoviç Trotskiy

Piere Broué

Vladimir İlyiç Lenin

Friedrich Engels

Friedrich Engels

Özgür Öztürk

Sungur Savran

Mehmet İnanç Turan

Dergimizi internette satın almak için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz

www.devrimcimarksizm.net

iletisim@devrimcimarksizm.net [facebook/devrimcimarksizm](https://facebook.com/devrimcimarksizm)

“İşçinin gündemi, işçinin çözümü” kampanyası sürüyor

Önce gündem, sonra il

Kampanya faaliyetleri sürüyor, işçi sınıfı kampanya

Devrimci İşçi Partisi, Aralık ayında işçi sınıfının gündemlerini ve bu gündemlere ilişkin işçi sınıfının çözümlerini öne çıkardığı uzun soluklu bir kampanya başlattı. “Fabrikalar barınmaz, işsizlik ve borç yükü altında ezilen işçi sınıfına, sorunlarının çözümünün fabrikaların ve bankaların işçi denetiminde kamulaştırılacağı bir işçi iktidarında mümkün olduğunu göstermek için işçi sınıfının farklı gündemlerini öne çıkaracak kampanya, Aralık ayında bu ana sloganın yanı sıra güncel olarak asgari ücret, 657 sayılı kanunda yapılacak değişiklikler kamu emekçilerinin ücretleri ile başladı. Devrimci İşçi Partisi “Parola 657, İşaret 1900, Hedef 2 Milyon!” şiarını işçilere ve kamu emekçilerine taşımak için bulunduğu her yerde var gücüyle çalıştı. Önümüzdeki yılın talebini ve kıdem tazminatına dokunmanın genel grev sebebi olduğunu öne çıkararak kampanyaya yoğun bir şekilde devam edecek!

Adana’da emekçilerden kampanyaya yoğun ilgi

“İşçiye iş güvencesi, kamu emekçisine grevli toplu sözleşme! Parola 657!”, “Asgari ücret açlık sınırının üstüne! İşaret 1900!”, “Taşeron yasaklansın herkese güvenceli kadro! Hedef 2 Milyon!” şiarlarıyla Aralık ayında başlayan kampanya için Adana’da Çakmak Caddesi’nde bildiri dağıtım yapıldı. İşçilerin, emekçilerin ve gençlerin yoğun ilgisi ile kampanya çalışmaları sırasında uzun sohbetler gerçekleştirildi, işçilerin sorunları ve bu sorunlara dair DİP’in politikaları tartışıldı. İşçi ve emekçilere ulaşılabilecek merkezi yerlerde bildiri dağıtımları ve afiş çalışmaları ile kampanya faaliyetleri DİP’in örgütlü olduğu tüm şehirlerle birlikte Adana’da da uzun soluklu bir şekilde devam edecek.

2 Milyon!” şiarlarıyla Aralık ayında başlayan kampanya için Adana’da Çakmak Caddesi’nde bildiri dağıtım yapıldı. İşçilerin, emekçilerin ve gençlerin yoğun ilgisi ile kampanya çalışmaları sırasında uzun sohbetler gerçekleştirildi, işçilerin sorunları ve bu sorunlara dair DİP’in politikaları tartışıldı. İşçi ve emekçilere ulaşılabilecek merkezi yerlerde bildiri dağıtımları ve afiş çalışmaları ile kampanya faaliyetleri DİP’in örgütlü olduğu tüm şehirlerle birlikte Adana’da da uzun soluklu bir şekilde devam edecek.

Bugün Ostim’de, Batıkent’te, Yüzcüncü Yıl’da, ODTÜ’de yarın Ankara’nın her yerinde

Kampanya faaliyetleri Ankara’da, emekçilerin yoğun olarak yaşadığı semtlerde yapılan afiş ve bildiri çalışmalarına başladı. Başlangıç olarak Batıkent, Ostim ve Yüzcüncü Yıl’da faaliyetlerini yoğunlaştıran Devrimci İşçi Partisi, emekçilerden yoğun ilgi gördü. İlerleyen süreçte emekçi mahallelerinin yanı sıra, çalışmalar üniversite kampüslerinde de yaygınlaştırılacak. Bu çalışmanın ilk adımı ise, son dönemde emekçi mücadeleleriyle öne çıkan Ortadoğu Teknik Üniversitesi’nde (ODTÜ) şimdiden atıldı. Binlerce bildiri dağıtılırken kampanya kapsamında gerçekleştirilmesi planlanan ve üniversite emekçilerini bir araya getirmeyi hedefleyen toplantının çalışmalarına hız verildi.

Antalya’da emekçilerden kampanyaya sonuna kadar destek sözü

DİP’in örgütlü olduğu tüm şehirlerde olduğu gibi kampanya faaliyetleri Antalya’da da yoğun bir şekilde sürüyor. Aralık ayında kampanyanın başladığı günden 2016’nın ilk gün-

lerine kadar sürekli olarak Kışla Han Kapalıyol bölgesinde stant açarak kampanyayı Antalya’da işçi ve emekçilerle buluşturuyoruz. “Parola 657! İşaret 1900! Hedef 2 Milyon!” sloganıyla yürütülen kampanya için açılan standı ziyaret eden, bildiri ya da broşürlerimizden alan kadın-erkek, genç-yaşlı neredeyse bütün işçiler ve kamu emekçileri sonuna kadar destek vereceklerini dile getirdiler. Taşerona karşı güvenceli kadro için mücadele etmek gerektiğini ve önümüzdeki günlerde kampanyanın da öne çıkaracağı gibi, kıdem tazminatını savunmak gerektiğini ifade ettiler. Aralık ayında birçok

kez gerçekleştirilen stant, afiş ve bildiri çalışması önümüzdeki günlerde de mevcut taleplerin yanı sıra tüm işçilere zam talebi ve kıdem tazminatına dokunulmasının genel grev sebebi olduğu şiarı öne çıkarılarak devam edecek.

Filili metal grevinin kalbinde, Bursa’da kampanya işçilerle, işçiler kampanya için buluştu

Büyük fiili metal grevlerinin ilk kıvılcımının çıktığı, fitilinin ateşlendiği Bursa’da da kampanya işçi ve emekçilerden yoğun ilgi gördü. Devrimci İşçi Partisi, işçi sınıfının stratejik alanlarında mevzilenme yönelişi doğrultusunda Bursa’da kampanyayı önemli işçi merkezlerinde yoğun bildiri, afiş çalışmaları ve ev ziyaretleri ile başlattı. Başta metal işçileri olmak üzere birçok sektörden işçi ve emekçinin yoğun olarak çalıştığı Hasanağa Organize Sanayi Bölgesi ile Bosch ve Renault gibi fabrikaların bulunduğu Bursa Organize Sanayi Bölgesi’nde bildiri dağıttı, afiş astı. Neredeyse tümüyle işçi ailelerinin yaşadığı Göçmen Konutları bölgesi ile Renault işçilerinin Birleşik Metal’e geçmesiyle kurulan 5 Mayıs Şubesi’nin bulunduğu Fethiye bölgesinde kapı kapı dolaşarak kampanya bildirimleri ve broşürlerini dağıttı, işçiler ve aileleri ile uzun sohbetler gerçekleştirdi. Fabrikalara ve işçi mahallelerine odaklanan bu çalışmaların yanı sıra Heykel gibi Bursa’nın merkezi yerlerinde de bildiri dağıtımları yapıldı, kampanya geniş kesimlere ulaştırıldı.

DİP militanları kampanya faaliyetleri kapsamında 27 Aralık Pazar günü DİP Bursa bürosunda bir de kampanya

toplantısı düzenledi. Renault, Bosch gibi metal fabrikalarından işçilerin yanı sıra tekstil, taşımacılık gibi sektörlerden de işçilerin katılımıyla asgari ücret ve taşeron üzerine uzun sohbetler gerçekleştirdik. İşçilerin sorunlarını ve DİP’in bu sorunların çözümüne ilişkin politikasını tartıştığımız toplantıda işçi sınıfının kendi siyasetini yapması ve bunun için kendi partisinde örgütlenmesi gerektiğini vurguladık.

Çorlu’da işçi servislerine, fabrikalara yönelik çalışma

Devrimci İşçi Partisi “Parola 657! İşaret 1900! Hedef 2 Milyon!” diyerek başlattığı kampanya faaliyetlerini birçok başka yerle birlikte çok önemli bir işçi havzası olan Çorlu’da da afiş ve bildiri çalışmaları ile gerçekleştirdi. Kampanya öncesinde çeşitli fabrikalardan işçilerle düzenlediği Öncü İşçi

toplantılarında hem kampanya içeriğine ilişkin tartışmalar hem de kampanya faaliyetlerinin planlaması yapılmıştı. Bu hazırlıklar doğrultusunda Havuzlar ve Kiler gibi neredeyse bölgedeki bütün fabrikaların servislerinin geçtiği duraklara afişler asıldı. İşçileri mücadeleye ve siyaset masasına yurumunu vurmaya çağırarak binlerce bildiri işçi servislerine ulaştırıldı. İşçilerle hem fabrikalarında yaşadıkları so-

runlar hem de asgari ücretten taşerona, kıdem tazminatının kaldırılmasından iş cinayetlerine bir dizi konu hakkında canlı sohbetler yapıldı. Kampanya Çorlu-Çerkezköy bölgesinde işçilere ulaşma, onları mücadeleye kazanma hedefiyle işçi mahallelerinde, fabrika çevrelerinde ve öncü işçilerle birlikte fabrikaların içinde önümüzdeki günlerde de yeni gündemlerle birlikte devam edecek.

Eskişehir’de stant, afiş ve bildiri çalışmaları

Devrimci İşçi Partisi’nin işçi sınıfının gündeminde olan sorunların çözümü için ve yaklaşmakta olan ekonomik krizin faturasının işçi ve emekçilere kesilmesine karşı başlattığı kampanya faaliyetleri Eskişehir’de de devam etti. İsmet İnönü Caddesi’nde (Doktorlar Mevki) ve Adalar Mevki’nde stant ve bildiri çalışması yapıldı. Stant çevresinde kampanyaya ilgi gösteren işçi ve emekçilerle sohbet edildi, kampanya broşürü üzerinden DİP’in işçi sınıfının sorunlarının çözümüne ilişkin politika-

ları hakkında daha ayrıntılı konuşuldu. Bildiri dağıtımları sırasında ajitasyonlarla işçi ve emekçilere yaklaşmakta olan krizin faturasını ödememek için birlik olma, işçi sınıfı siyaseti doğrultusunda mücadele etme ve örgütlenme çağrısı yapıldı.

DİP kampanyayı sadece işçi ve emekçilerin yoğun olarak bulunduğu üniversitelere de taşıdı. Anadolu Üniversitesi’nde yemekhane işçilerine kampanya bildirimleri ve broşürleri dağıtıldı, işçilerin kullandığı yemekhane kapısı önüne afişler asıldı.

İstanbul’da kampanya metrobüsten otobüs durakları, fabrikaların çevresinden pazarlara her yerde

Devrimci İşçi Partisi, İstanbul’da Aralık ayında hafta içi fabrikalarda, iş yerlerinde, mesai başlama öncesi sabahın ilk ışıklarından itibaren Uzunçayır ve Cevizlibağ metro ve otobüs duraklarında bildiri dağıttı. Hafta sonları Bakırköy Özgürlik Meydanı, Şirinevler Meydanı merkezi yerlerde kampanya standı açtı. İşçilerle taşerondan asgari ü-

te, kıdem tazminatının gasp edilme tehlikesinden fazla mesaiye sin sorunları üzerine uzun sohbetler gerçekleştirdi. İstanbul’un neredeyse tüm pazarlarında kampanya standı açtı. Esenyalıda pazarlarda kampanyayı emekçilere ulaştırdı. Tuzla tersanesi bölgesinde, büyük bir işçi havzası olan Gebze ve Çayırova bölgesinde teranelerin ve fabrikaların duvarlarını ailelerimizle donattık. Patronlar için bir taşeron cenneti olan Tuzla tersanelerinin çevresinde özellikle “Taşer-

Yeni saldırılar, yeni gündem

AKP hükümeti ve sermaye 657’ye kamu çalışanın iş güvencesini ortadan kaldırmak için hücum etmeyi planlıyor. İşçiler bunun kendilerini ilgilendirmeyeceğini sanıyorlarsa yanılıyorlar. Daha 657 taarruzu başlamadan bu kez de işçinin iş güvencesi bakımından tek mevzii olan kıdem tazminatı hükümet tarafından saldırı hedefi hâline getirildi.

Sıra kıdem tazminatında!

AKP iktidarı ve sermaye güçleri elinde kepeçle esas kıdem tazminatının üstüne yürüyor. Başbakan Yardımcısı Lütfü Elvan, kıdem tazminatı ile ilgili düzenlemenin Ocak sonu-Şubat başı dolaylarında meclise getirileceğini açıkladı. Kıdem tazminatını fona devrederek, zamlı asgari ücreti işçinin burundan getirecekler. Kıdem tazmi-

natının fona devredilmesi, işçi tazminat hakkının kaldırılması demek. Çünkü “tazminat” adı üstünde “zarar karşılığında ödenen para”dır. AKP’nin ve sermayenin planladığı tutarsa, işten atarak işçiye zarar ve acı verilecek. İşçiye yükümlülüğünde olmayacak. İşçi bireysel emeklilik sistemine benzer şekilde ödediği primlerle oluşturulan bir miktar para çekebileceği kadar. Bunun Türkçesi işçiyi işsiz atmanın “bedava olması”dır. Böyle olunca işgücü piyasasında işçi talebini fazlasıyla geçecek işçilerin pazarlık gücü iyice azalacaktır. İşçilerin ücretleri düşmeye başlayacaktır. Kıdem tazminatı kaldırılır ve fon oluşturulursa gelecek zamanla birlikte tüm işçi ücretleri düşürülecektir. Bu arada asgari ücrette eşitlenecektir. Bu arada 1300 lira yüzünden şikâyet eden işçiler de zaman zaman bayram edecekler.

İktidar işçilerinin olacak!

Kampanyayı bağına basıyor

"Fabrikalar bankalar devletin! Devlet işçinin!" ana sloganıyla yürütülen kampanya; sömürü, emekçilere karşı devletin işçi sınıfını masaya yumruğunu vurmaya çağırıyor. Farklı dönemlerde emekçilerinin iş güvencesinin gaspı ve taşeron işçilere güvenceli kadro konularını gündemdeki günlerde de bu taleplerin yanı sıra sadece asgari ücrete değil, tüm işçilere

yasaklansın, herkese güvenceli kadro! Hedef 2 Milyon!" yazılı afişlerimizin hedef alınarak yırtılması kampanyanın tersane ve taşeron patronlarını ne denli rahatsız ettiğinin bir göstergesi olsa gerek! Bildiri dağıtımları ve stant çalışmalarını sırasında tanıştığımız, sohbet ettiğimiz işçiler kampanyanın taleplerini adeta bağına bastı. Taşeron işçiler düşük ücretlerden, zamanında yatmayan maaşlardan dert yanarken bir inşaat işçisi, taşeron patronundan ücretini alamadığını ve ne yapması gerektiğini sordu. Sohbetin sonunda en kısa zamanda şantiyede buluşmak için sözleştik. İkitelli'de bir deri-ayakkabı atölyesinde çalışan bir işçi, bu faaliyetin İkitelli'de de yapılması gerektiğini söyleyerek yoldaşlarımızı davet etti. Bir çikolata fabrikasında çalışan bir işçi ise fabrikadaki diğer işçilere vermek üzere kampanya bildirimlerinden aldı. Ve daha bir dizi başka örnek... Yeni sloganlarla her gün daha da güçlü bir şekilde İstanbul'un işçi bölgelerinde kampanya çalışmalarımız devam edecek.

İzmir'de işçinin gündemi de çözümü de aynı

"Parola 657, İşaret 1900, Hedef 2 Milyon!" şiarıyla başlatılan uzun soluklu kampanya faaliyetleri kapsamında İzmir'de de afiş çalışması, bildiri ve broşür dağıtımları yapıldı. İşe gidişlerin yoğun olduğu sabahın erken saatlerinde Halkapınar Metro-İzban İstasyonu önünde gerçekleştirilen bildiri dağıtım sırasında DİP militanları

işçi ve emekçilerin sorunlarını dinledi, sorularını yanıtladı. Öne çıkardığı taleplerin yoğun ilgi gördüğü kampanya boyunca DİP, işçi ve emekçilere sınıf politikasını ulaştırmaya ve onları bu politikaya kazanarak mücadele etmeye, örgütlenmeye çağırmaya devam edecek.

Bir işçi kenti olan Manisa'da kampanya işçilere ulaşıyor

Petrokimya alanında, mobilya, cam, seramik ve metal sektöründe çok sayıda asgari ücretlinin çalıştığı, sendikasızlığın ya da Türk Metal gibi sarı sendikaların kol gezdiği Manisa'da işçinin gündemi sıcak, kamu emekçileri ise AKP'nin 657 sayılı yasada yapacağı değişikliklerle iş güvencesini kaldırmayı hedeflediği için tedirgin. Bu ortamda Devrimci İşçi Partisi'nin "İşçinin Gündemi ve İşçinin Çözümü" kampanyası son derece yakıcı bir gündeme müdahale ediyor.

Kampanya kapsamında Devrimci İşçi Partisi Manisa'da işçilerin yoğun olarak toplandığı ve servislere bindiği duraklarda "Parola 657, İşaret 1900, Hedef 2 Milyon!" bildirimlerinin dağıtımına, işçi mahalleleri ve şehir merkezinde afişleme çalışmalarına devam ediyor.

Gündemler, yeni çözümler

İşçinin yüzden Devrimci İşçi Partisi "İşçinin gündemi genel grev sebebi!" diyor.

Sadece asgari ücrete değil tüm işçilere zam!

Hâlihazırda 1300 liranın üstünde para alan işçilerin durumu ise meçhul. Yıllarca emek verip patronlara büyük kârlar kazandıran işçilerin, daha insanca bir ücret almak için mücadele etmesi önümüzdeki döneme damgasını vuracak. Patronların kolaylıkla tüm işçilere yüzde 30 oranında zam vereceğini düşünmek yanlış olur. Ama bu zam işçilerin hakkıdır ve işçiler mücadele ile bu haklarını alabilir. Patronların her fırsatta övündükleri, rekorlar kıran kârlarından bir miktar da olsa feragat etmesi için şaltelerinin inmesi ve işçilerin üretenin ve kâr ettirenin kim olduğunu hatırlatması gerekecek.

Mücadeleye devam

Gelişmeler Devrimci İşçi Partisi'nin "İşçinin gündemi, işçinin çözümü" kampanyasının ne kadar yerinde ve haklı bir kampanya olduğunu apaçık göstermiş durumda. Kampanyamız ve mücadelemiz sürecektir. "Parola 657, İşaret 1900, Hedef 2 milyon" demeye devam ediyoruz ve önümüzdeki dönemde bu şiarla "İşçinin gündemi genel grev sebebi!", "Asgari ücret zammı tüm çalışanlara yansıtılsın" şiar ve taleplerini ekleyerek mücadeleyi sürdüreceğiz. Yolumuz uzun ve çetindir. Önce işçinin gündemini öne çıkaracağız, bu gündemler etrafında örgütleneceğiz ve tüm sorunlarımızın çözümü için, fabrikaların bankaların devletin, devletin de işçinin olduğu bir düzen için işçi iktidarına yürüyeceğiz.

Devrimci İşçi Partisi geçtiğimiz ay "İşçinin gündemi, işçinin çözümü" kampanyasını başlattı. "Fabrikalar bankalar devletin! Devlet işçinin!" diyen kampanya, sömürü, borç ve işsizlikle boğuşan işçi sınıfına, sorunların çözümününün fabrikaları ve bankaları işçi denetiminde kamulaştıracak bir işçi iktidarından geçtiğini anlatmayı hedefliyor. Kampanyanın ilk etabında Devrimci İşçi Partisi "Parola 657, İşaret 1900, Hedef 2 Milyon" şiarı ile işçi ve emekçilere ulaşıyor.

İş güvencesini savunalım!

PAROLA 657

AKP iktidarı, kamu emekçisinin iş güvencesine göz dikti. Erdoğan ve AKP, "paralel"le mücadele görüntüsü altında tüm kamu çalışanlarını güvencesiz özel sektör çalışanlarıyla eşitleme, emeklerini sömürme ve muhalif kim varsa temizleme çabası içinde. Bu çabanın bir parçası olarak "memurlar çalışmıyor" yalanı da bolca tekrarlanıyor. Oysa AKP yandaşları dışında çalışmadan

makam mevki sahibi olan yok. Hele iktidara muhalif ise bırakın tembellik yapmayı, sürülmeden, psikolojik yıldırıma maruz kalmadan çalışabilen bir kamu emekçisi bulmak neredeyse olanaksız. Devrimci İşçi Partisi, "Parola 657" diyerek 657 sayılı yasanın öngördüğü iş güvencesini savunmakta kararlı. Bunun için tüm sendikaları da göreve çağırıyor.

Asgari ücret açlık sınırının üstüne

İŞARET 1900

İşçinin gündemi, işçinin çözümü kampanyasında işaret 1900! AKP'nin seçim vaadi olan 1300 lira net asgari ücret 1 Ocak'tan itibaren yürürlüğe girdi. Devrimci İşçi Partililer ise tüm bir ay boyunca işçilere ve emekçilere açlık sınırının 1380 lira olduğunu hatırlatarak, açlık sınırının altındaki asgari ücreti lütufmuş gibi sunan AKP'nin ikiyüzlülüğünü teşhir etti. Nitekim 1300 liralık asgari ücret açıklanırken, AKP'nin kaşıkla verdi-

ğini nasıl kepçeyle alacağını da ipuçları görmeye başladı. AKP'nin asgari ücret veren patronlara kişi başı 110 liralık hazine yardımı yapması asgari ücretin üstünde iş bulmayı zorlaştıracak, patronlar 110 liralık yardımdan yararlanmak için 1300 lira üstünde para vermekte direnecek. Ayrıca hazineden patronlar için çıkan her kuruş gibi bu 110 lira da işçi, emekçi ailesinin eğitim, sağlık gibi haklarından kısıllacak.

Taşerona AKP hüsrancı: derhal tüm taşeron işçilere güvenceli kadro!

HEDEF 2 MİLYON

Kanayan yara taşeronda yine hüsrancı var. AKP'ye güvenenin her zaman yaşayacağı duygu budur. AKP seçimden önce taşerona kadro vaadinde bulunmuştu. Devrimci İşçi Partisi bu vaadin altında yatan yalanı deşifre etti. 8 bin karayolu işçisinin kazandığı davalarla kadro hakkı elde etmesi, üstüne de devlete 675 milyon lira tazminat çıkmasıyla AKP paniklemiş

ve benzer durumda olan 200 bin işçiyi kadroya geçirerek tazminat yükünden kurtulmaya çalışmıştı. Ancak seçimden sonra bu vaatlerin ne olduğunu ve mahkeme kararlarının uygulanıp uygulanmayacağını sormak için başbakanlığın kapısını çalan taşeron işçileri, 6 ay bekleyin cevabını aldı. Devrimci İşçi Partisi "200 bin yetmez" diyor, özelden ve kamuda tüm taşeron işçilere

kadro istiyor. "Hedef 2 milyon!" diyerek modern kölelikten başka bir anlam taşımayan taşeronluğa son vermek için tüm işçileri mücadeleye çağırıyor.

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

Türkiye'nin Suriyeleştirilmesine karşı Kürt halkıyla omuz omuza

Erdoğan ve AKP iktidarı, Türkiye'yi Suriyeleştirmekte yeni adımlar atıyor. Diyarbakır Sur'da sokağa çıkma yasağına eşlik eden askeri kuşatma 20. gününe girerken, Cizre ve Silopi'de kuşatma bir haftayı aştı. Ağır silahlar, tanklar ve helikopterlerle birlikte 10 bin askerin katıldığı, bizzat generaller tarafından yönetilen bir askeri operasyon söz konusu. Bu bir savaştır. Devlet, ordusu ve polisiyle kendi vatandaşlarına karşı savaşıyor. Öldürülen ve terörist diyerek yaftalanan herkes o mahallelerin sakini olan gençler, yaşlılar, kadınlar ve çocuklar! Sanki yabancı bir ülkeye askeri taarruzda bulunmaya hazırlanan devletin vatandaşlarını tahliye etmesi gibi devlet, memurlarını bu ilçelerden ayrılmaya çağırıyor. Öğretmenler telefon mesajlarıyla tahliye ediliyor.

Devletin resmi söylemi kamu düzenini sağlayıncaya kadar askeri operasyonların süreceğini söylüyor. Bu iddia ile gerçekler hiç de uyuşmuyor. Devletin kamu düzeni adına bölgeye gönderdiği polisler kendine Esedullah Tim adı vermiş, sokaklara ırkçı sloganlar yazıp halka korku salıyor. Öldürdükleri insanları soyup teşhir ediyor, zırhlı araçların peşinden sürüklüyor. "Ele geçirdiği" binaların bahçelerinde tek bir getirip havaya ateş ederek, DAİŞ çetelerinden görmeye alışık olduğumuz manzaraları sergiliyor. Tanklar daracık sokaklarda top atışları yapıyor. İnsanlar ellerinde beyaz bayraklarla yaralıları, ölüleri taşımaya çalışıyor. Sokağa çıkma yasağı ile en temel insani ihtiyaçlarını karşılamak olanağından yoksun bırakılan halk, zırhlı araçlardan yükselen mehter marşlarıyla işkence altında

tutuluyor.

Öz yönetim ilan edilen ilçelerdeki halk, aslında bir öz savunma yapıyor. Hendekler ve barikatlar, keskin nişancılardan ve helikopterlerden korunmak için sokaklara gerilen brandalar, bu ilçelerde hayatta kalabilmenin koşulu haline gelmiş durumda. Bir an için bu bölgelerdeki halkın herhangi bir direniş göstermeden barikatları kaldırıp, hendekleri kapattığını düşünelim. Sur'un, Cizre'nin, Silopi'nin halkının, gençlerinin, kadınlarının can güvenliğini kim garanti edebilir? Devlet mi?

Daha yeni Dilek Doğan'ı kendi evinin içinde katleden, ardından çıkan çatışmada öldürdük diyen, medyada genç kadının canlı bomba olduğuna dair yalan haber yapan, ama video kayıtlarında bi-

rakın silahlı çatışmayı en ufak bir direniş bile olmadığı halde keyfi şekilde öldürdüğü ortaya çıkan devlet mi? Suruç'ta gençleri katleden canlı bombayı adalete teslim ettik diyen, Ankara katliamının ardından ellerinde sıralı tam listesi bulunan canlı bombalar için "eylem yapmadan tutuklayamayız" diyen hükümetin başında olduğu devlet mi? Duvarlara, sakinlerinin hemen hemen tamamının Kürt olduğu mahallelerin duvarlarına, "Türksen övün, değilsen itaat et" yazan, kendine Esedullah Tim adını veren polis çetelerini bölgeye gönderen devlet mi?

İşte böyle bir durumda, işte böyle yönetilen bir devletin kuşattığı bölgelerde halk bir anlamda can güvenliğini sağlamak için direniyor. Gençler, annelerini, ba-

lalarını, erkek ve kız kardeşlerini, eşlerini, sevdiklerini, "Kurdun dişine kan değdi" diyenlere karşı koruyor. Bunun için hendeklere ve barikatlara baktığımız yerde terör değil öz savunma görüyoruz. Tüm halkımıza, işçilere ve emekçilere de diyoruz ki, devletin, hükümetin ve AKP yandaşı medyanın her gün bıkmadan usanmadan anlattığı ne varsa bunlar, gencecik Dilek Doğan'ın canlı bomba olduğu ne kadar doğruysa ancak o kadar doğrudur! Gezi isyanı sırasında Kabataş'ta başörtülü kadına saldırı yapıldığı iddiası ne kadar gerçektir o kadar gerçektir!

Unutmayın! Sur'daki, Cizre'deki, Silopi'deki, Silvan'daki, İdil'deki, Varto'daki, Lice'deki halk hendekleri kazmadan önce oy verdi, belediye başkanlarını

seçti. Seçtiği başkanları tutuklandı. Barikatları kurmadan önce oy verdiği partiyi meclise taşıdı, oy vermediği partiyi de tek başına iktidardan etti. Tek başına iktidar çoğunluğunu kaybettiği halde AKP, iktidarı gasp etti, tek başına iktidarını bırakmadı. Halkın oylarıyla vekillerini gönderdikleri meclis doğru dürüst toplanmadan AKP tarafında ülke ateşler içinde yeniden seçime götürüldü. Bu halk Diyarbakır'da seçim mitingi yaptı, bombalandı. Ülkenin batısından barış sesi veren emekçi kardeşleriyle Ankara'da buluştu, cumhuriyet tarihinin en kanlı saldırısına uğradı, katledildi. Unutmayın! Bu halk, hendeklerin, barikatların arkasına böyle geldi. Diğer bir ifadeyle AKP iktidarı ve Erdoğan'ın izlediği politikalar sonucunda hendeklerin ve barikatların arkasına böyle getirildi.

Kürt halkı bugün sadece öz savunma yapmıyor. Ülkenin topraklarını emperyalizmin uçağına, füzesine, askerine açan, Ortadoğu'da mezhep savaşı veren, mezhepçi-tekfirçi örgütleri destekleyen, göçmenleri politik ikbali için rehine olarak kullanan, içeride laikliği adım adım ortadan kaldıran, grevleri yasaklayan, işçi haklarını sürekli tırpanlayan, kışıkla verip kepçeyle alan gerici, işçi düşmanı ve zalim AKP iktidarına karşı direniyor. Türkiye'nin Suriyeleştirilmesine karşı tüm Türkiye halkının çıkarına bir mücadele yürütüyor. Kürt halkının çığılığına kulak vermek, mücadelesine destek olmak sadece bir dayanışma görevi değil, halkların ortak geleceğinin karartılmasına karşı da bir sorumluluktur.

23 Aralık 2015

Bugün Kürt sorununun çözümünde, tanklarla, helikopterlerle, özel tim kisvesi altındaki ırkçı çetelerle gidilecek bir yol yoktur. Derhal hepsi geri çekilsin! Askeri kuşatma ve sokağa çıkma yasağı kaldırılın!

Esedullah Tim ve benzeri ırkçı çeteler ile bunları polis teşkilatı bünyesinde besleyen İçişleri Bakanı Efkân Ala, MİT müsteşarı Hakan Fidan yargılansın!

AKP'yi yenmeden bu savaş bitmez! Kendi vatandaşlarına karşı savaş açan hükümete ve Tayyip Erdoğan'a karşı mücadele et!

Eşitlik, kardeşlik, Kürt halkına kendi kaderini tayin hakkı!

Sri Lanka çözümü nedir?

Sri Lanka çözümü son yıllarda güçlü bir ulusal isyan hareketinin askeri yöntemlerle bastırılmasının tek örneği sayılmaktadır. Çözümün niteliğini ve AKP hükümetinin bu çözümü Kürt halkı üzerinde kullanma güdüsünü anlamak için Sri Lanka'ya biraz yakından bakmak gerekiyor.

Sri Lanka Güney Asya'da, nüfusunun çoğunluğunu hâkim ulus

Sinhallerin ve ezilen bir ulus olan Tamillerin oluşturduğu bir ada ülkesidir. 1970'li yıllarda azınlık Tamil halkının aleyhine olacak şekilde Budizm'in resmi din haline getirilmesi, Sinhalece'nin resmi dil olması gibi birçok hamlenin yapılması ve Tamil halkının üzerindeki ulusal baskının artması sonucu adanın kuzeydoğusunda ulusal bir mücadele dalgası patlak

verdi. 1976 yılında ise Tamil İlam Özgürlük Kaplanları isimli örgüt kuruldu ve sonrasında mücadele Tamil halkının Sinhallerden ayrılarak kendi devletini kurmak amacıyla verdiği silahlı bir mücadeleye dönüştü.

Tamil halkının büyük destek verdiği Tamil Kaplanları ile Sri Lanka devletinin mücadelesi de birçok farklı evreden geçti. 1995

yılında Tamillere özerklik tanınması konusunda görüşmeler başlasa da sonuca erdirilmedi. 2005 yılında Sri Lanka devleti, cumhurbaşkanı Mahinda Rajapaksa önderliğinde oyalama ve taviz politikalarına son verip baskıyı ve mücadeleyi sertleştirme yolunda adımlar attı. Mahinda Rajapaksa ülke bütçesinin yüzde 20'sini savaşa ayırdı, asker sayısını üç katına çıkararak askeri yığınak yaptı. 2008 yılında ise Sri Lanka devleti tarihe geçecek o kanlı hamleyi yaptı: Tamil Kaplanları ve Tamil halkına eşi benzeri görülmedik bir

saldırı başlattı. Dokuz ay süren savaş 9 Mayıs 2009'da örgütün lideri Prabhakaran'ın öldürülmesiyle sonlandı. Savaş süresince beyaz bayrak sallayan siviller bile kurşuna dizildi; evler, okullar, hastaneler bombalandı. Sri Lanka askerleri tarafından binlerce kadına tecavüz edildi, Tamil halkının ulusal gururu ayaklar altına alındı. Sri Lanka devletinin Tamil halkı üzerine uyguladığı bu topyekûn yok etme politikası ve savaşı, on binlerce sivilin katledilmesi ve ulusal kurtuluş mücadelesinin ezilmesiyle sonuçlandı.

AKP'nin yaldızı kazındı

Emperyalizmin dostu, Siyonizmin koltuk değneği

Türkiye ile gayri meşru İsrail devleti arasındaki gerilimli dönem sona eriyor. Bunca “dayılanmanın” ve “reis” yakıştırmalarının sonucunda, “Erdoğan ve vüzerâsının” dönüp dolaşıp bizi getirdikleri yer, Siyonist İsrail devletine can simidi olmak. Şimdi Ortadoğu halklarına bunu teşhir etmek, her zamanki gibi biz işçi sınıfı devrimcilerinin görevi.

Kadim dostluktan “one minute”e

Gayri meşru İsrail devleti 1948 yılında, Filistin halkının topraklarından kovulduğu bir etnik arındırma vasıtasıyla kuruldu. Türkiye devleti, 1949 yılının Mart ayında bu gayri meşru devleti tanıdı ve bu tarihten itibaren, Türkiye hükümetlerinin İsrail ile ilişkileri hep iyi oldu. AKP döneminde, bu partinin siyasi çizgisinden dolayı ilişkilerin bozulması bekleniyordu. Ancak bu hemen olmadı. Örneğin, 2005 yılında Erdoğan İsrail’i ziyaret etti. Olumlu geçen bu ziyaretten sonra Türkiye, İsrail’den 10 adet insansız hava aracı sipariş etti. Ancak 2008 yılında tam Türkiye Suriye’yi İsrail’le barıştırmaya çalışırken Siyonist İsrail devleti, Gazze’ye saldırdı ve 1500’e yakın Filistinliyi öldürdü. Bunun ardından, Erdoğan Davos’ta, ünlü “one minute” çıkışını yaptı. Bu çıkış, hem Filistinliler hem de Ortadoğu halkları nezdinde Erdoğan’a karşı önemli bir sempati doğmasına, İsrail’i protesto eylemlerinde Türk bayrakları ve Erdoğan fotoğraflarının taşınmasına neden oldu. 2010 yılında ise Siyonist devlet, Gazze’ye yardım malzemeleri taşıyan Özgürlük Filosu’nda yer alan Mavi Marmara adlı gemiye saldırarak 9 Türkiye vatandaşını öldürdü.

“One minute”, bol bol alışveriş

Tüm bunlardan sonra çoğu kişi doğal olarak, iki ülke arasındaki ticari ilişkilerin zedeleneceğini, Türkiye’nin İsrail’e yönelik

yaptırımlara girişeceğini vs. bekliyordu. Böyle olmadı. Bir yandan diplomatik alanda ilişkiler “askıya alınırken”, iki ülke arasındaki ticaret 2009’dan 2010’a yüzde 25, 2010’dan 2011’e yüzde 40 arttı. Bazı araştırmalara göre Türkiye, bu dönemde İsrail tarafından satılan ürünlerin dünya çapında 6. büyük müşterisi konumuna yükseldi.

Genel olarak bakıldığında AKP’nin İsrail’e tepkisi, diplomatik ilişkilerin “düzeyini düşürme” ile sınırlı kaldı. Halka açıklanmayan askeri anlaşmalar (askıya alındığı söylene de) iptal edilmedi, özellikle insansız hava araçları konusunda önemli bir işbirliği yapıldı; akademik ve kültürel alanlardaki işbirlikleri de devam etti.

Bu dönemde Türkiye hükümetinin İsrail ile bir “normalleşme” için ileri sürdüğü üç şart vardı. Birincisi, İsrail’in özür dilemesi. İkincisi, Mavi Marmara’da hayatını kaybedenlerin ailelerine tazminat ödenmesi. Üçüncüsü, Gazze’ye uygulanan ablukanın kaldırılması. İsrail, bu şartlardan ilkinin 2013 yılında yerine getirdi. İsrail Obama’nın basıncı altında özür diledi dilemesine ancak, ilk özür esas Türkiye’den geldi. Erdoğan, yurtdışına verdiği bir demeçte Siyonizmi ırkçılık ve faşizm gibi ideolojilerle bir tuttuğu için özür dilemişti. İsrail’in özürü, Erdoğan’ın bu açıklamasından sonra gelmişti. Diğer iki maddenin sağlanmaması nedeniyle, Türkiye hükümeti geçtiğimiz yılın sonlarına kadar, İsrail’i ticaret yaparak zengin etme ve bir yandan da İsrail karşıtı görünme işini

layıkıyla yerine getirdi.

Mezhep savaşı ve doğalgaz

Bu sırada, önemli bazı gelişmeler yaşandı. İsrail, işgalci olduğu Filistin topraklarının uzantısı konumundaki deniz sahalarında oldukça büyük miktarda doğalgaz rezervleri buldu ve bunları çalmaya soyundu. Türkiye ise bu sırada Ortadoğu’da Siyonist İsrail’in tam istediği şey olan bir mezhep savaşı çıkarmakla meşguldü. Suriye ve Irak’taki manevraları sırasında, kendisine doğalgaz satışında önemli iki ülke olan İran ve Rusya ile arası açıldı. Her ne kadar şimdiye kadar bir kesinti olmasa da, Türkiye’nin enerji güvenliği tehlikeye girdi. Tüm bunlar yaşanırken, ABD emperyalizmi de sürekli bir biçimde iki müttefikinin arasının düzelmesi için girişimlerde bulunuyordu.

Sonunda, 20 Aralık’ta AKP sözcüsü Ömer Çelik, “Kuşkusuz İsrail devleti ve halkı Türkiye’nin dostudur” diyerek, Filistin halkına ihanet operasyonunu resmi olarak başlatmış oldu.

Zaten bir süredir sürdüğü anlaşılacak görüşmelerde Siyonist İsrail’in hesabı, çaldığı doğalgazı Avrupa ve Türkiye’ye satmak. Bunu yapmak için Türkiye’den geçecek bir boru hattına ihtiyacı var. Gazı gemilerle taşıyamıyor, çünkü Lübnan Hizbullahı’nın bu tankerleri vurma riski var. Avrupa Birliği de Ukrayna ve Ortadoğu meseleleri yüzünden Rusya ile yaşadığı gerilim sebebiyle bu boru hattına ihtiyaç duyuyor. Erdoğan ve Davutoğlu, Avrupa’ya Kıbrıs ve AB üyeliği konularında geri adım attırmak için de bu gaz

meselesini kullanacak. Hâl böyle iken, kim neylesin Filistin halkını!

Olası bir anlaşmanın şartları

İsrail, bu anlaşmanın gerçekleşmesi için askerlerine Mavi Marmara’dan dolayı açılan davaların düşürülmesini ve Türkiye’de bulunan Hamas’lı Salah Aruri’nin sınır dışı edilmesini istiyordu. Oysa bir de bakıldı ki, Salah Aruri zaten iki ay önce Türkiye’den gönderilmiş. Yani görüşmeler çok önceden başlamış ve belirli bir aşamaya gelmiş.

Türkiye açısından ise İsrail’in, Mavi Marmara’da katledilenlerin ailelerine tazminat ödemesi, Türkiye’nin “normalleşme” için ikinci şartı idi. İsrail bu ödemeyi yapacak. Basına üzerinde “anlaşılacak” gibi gösterilen üçüncü madde için ise, İsrail’in açık Gazze üzerindeki ablukayı kaldırması beklenebilecek bir şey değil. Üstelik daha 2 Ocak günü İsrail Gazze’ye hava saldırısı düzenledi. Peki, bu madde nasıl çözülecek?

İsrail’in gümrük muhafızı Erdoğan

İsrail işte tam da bu üçüncü maddeyi, çok sağlam bir çözüme kavuşturmuş görünüyor: **ablukayı kaldırmak yerine, ablukanın başına Erdoğan’ı geçirmek!** Erdoğan, 2 Ocak 2016 akşamı Suudi Arabistan ziyaretinden dönerken İsrail’in abluka konusundaki teklifini şöyle ifade etti: “Biz ambargoyu Türkiye üzerinden kaldırırız. Türkiye üzerinden mallar, inşaat malzemeleri girebilir Gazze’ye.” dediler. Yazılı metni görmeden, bu konuda bir şey söylemem mümkün değil. Yazılı metni göreceğiz ki, iş sağa sola sapmasın.” Yani, Erdoğan, Gazze ablukasının Türkiye’nin kontrolünde bir ablukaya çevrilmesini kabul ediyor. Elbette buna abluka demiyor. Gazze’ye hastane yapacağız, elektrik sağlayacağız diyor, ama işin özü İsrail’in gümrük memuru olmak, İsrail’in izin verdiği malları Gazze’ye sokmak, muhtemelen Gazze’nin silahsızlandırılmasında rol oynamak, Hamas’ı tam olarak kendi etkisi altına almak vb.

Böyle bir senaryonun, Türkiye ve Katar ile saf tutmuş

bulunan Hamas açısından bile sıkıntılı olduğu ortada. Bir yanda özellikle yerleşimcilere yönelik olarak, zaman zaman “bıçak intifadası” olarak da anılan bir kalkışma sürüyor ve neredeyse her gün Filistinli gençlerin ölüm haberleri gelmeye devam ediyor. Diğer yanda ise Hamas, Türkiye ile İsrail arasındaki “normalleşmeyi” onaylıyor. Bu senaryonun gerçekleşme olasılığı, Hamas içerisindeki farklı kanatlardan (İran yanlıları ve Türkiye-Katar yanlıları) yöneticilerin çeşitli yayın organlarına (çoğu kez isimlerini vermeksizin) farklı yönde açıklamalar yapmaları sonucunu doğurdu. Üstelik Hamas, bu konuda henüz net bir açıklama da yapmadı. Son olarak Hamas siyasi kanat şefi ve Türkiye-Katar yanlısı hizbin mensuplarından Halid Meşal, 19 Aralık 2015 tarihinde Erdoğan ile İstanbul’da görüştü. Yani, pazarlıklar sürüyor.

“Bıçak İntifadası”nın sırtından bıçaklamak

Gelinen bu nokta, Erdoğan ve AKP’nin Filistin halkını sırtından bıçakladığını göstermekte. Erdoğan ve AKP’nin, Ortadoğu’daki mezhep savaşını körüklemesi, bölgede yalnızlaşmaları sonucunu doğurdu. Şimdi Suudi Arabistan ve Katar’ın yanı sıra, Siyonist İsrail ve kim bilir Rabiacılığa rağmen belki de Sisi yönetimindeki Mısır, Türkiye’nin yeni dostları olacak. Erdoğan, İsrail tarafından çalınan Filistin doğalgazından Mahmud Abbas yönetimi ile Hamas’a sus payı vererek bu işi sessizce bitirmeye çalışacak.

Biz ise, Filistinliler ve Türkler başta olmak üzere, tüm Ortadoğu halklarına gerçekleri anlatmaya devam edeceğiz. Erdoğan’ın, tam da Uluslararası Boykot, Yatırımların Geri Çekilmesi ve Yaptırımlar (BDS) hareketinin İsrail’e karşı önemli zaferler kazandığı, Filistinli gençlerin de ellerinde sadece bıçaklarla onurlu bir mücadeleyi yükselttikleri bir dönemde Filistin halkını sırtından bıçakladığını anlatacağız. Nasıl ki AKP, Türkiye işçi ve emekçilerine bir kurtuluş sağlamıyorsa, benzer bir siyasi programa sahip olan Hamas’ın da, özellikle Türkiye-Katar çizgisinden sapmadıkça Filistin halkına bir kurtuluş sağlayamayacağını anlatacağız. Ortadoğu’yu mezhepçiliğin, Siyonizmin ve emperyalizmin bataklığı olmaktan çıkarmak için tüm gücümüzle mücadele edeceğiz.

Suriye nereye?

Suriye artık dünya politikasının merkezi oldu. 65'ten fazla ülke, şu ya da bu biçimde, Suriye iç savaşının parçası. ABD'nin DAİŞ (İŞİD) karşıtı koalisyonunun, çoğu Avrupa ve Arap ülkelerinden oluşan 62 üyesi var teorik olarak. ("Teorik" diyoruz çünkü en azından Erdoğan Türkiye'si'nin DAİŞ'le ilişkisi çok daha karmaşık!) Rusya, İran ve Hizbullah aracılığıyla Lübnan da işin içine girmiş durumda. Çin de Rusya'nın arkasında yerini alıyor. Suriye'nin komşusu İsrail'in bütün iç savaş dönemi boyunca örtülü operasyonlar yapmış olması muhtemel. Buna bir de savaş ağası, sözde "halife" El Bağdadi'nin kendine "İslam devleti" adını veren siyasi birimini, ayrıca iç savaşta birbirinden farklı politikalar güden örgütleri eklerseniz ülke tam anlamıyla bir tımarhaneye dönmüş durumda. Böylece Türkiye'nin yedide biri bir yüzölçümüne sahip, savaş öncesinde 23 milyon

nüfusu olan bu ülke, bütün dünya sisteminin çelişkilerinin bir yoğunlaşmasına sahne oluyor. Bir Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesini somut olarak yaratıyor.

Gerçek gazetesinin Eylül sonu-Ekim başı neredeyse tek başına ısrarla belirttiği gibi, Rusya'nın Suriye'ye askeri olarak girişi aslında ABD kampı ve Rusya-İran kampı arasında yeni bir anlaşmanın ürünü idi. Buna "Esad'lı geçiş, Esad'sız çözüm" adını vermiş, ama elbette süreç yaşandıkça sonucun bu başlangıç noktasından farklı bir yere evrilebileceğinin altını çizmiştik. Özellikle Eylül ayındaki Birleşmiş Milletler (BM) Genel Kurulu'nda Obama ve Putin arasındaki atışmalara tarafların bir gövde gösterisinin ötesinde anlam atfetmenin yanlış olduğunun altını çizmiştik. Şimdi Aralık sonunda BM Güvenlik Konseyi'nde yapılan oylamada oybirliğiyle bir çözüm planının kabul edilmiş olması, ABD-

Rusya arasında daha önce bir anlaşmanın yapılmış olduğunu kanıtlamış bulunuyor.

Üçüncü Cenevre'ye doğru

Ocak sonunda Üçüncü Cenevre olarak anılan görüşmeler başlayacak. *Gerçek* gazetesi, Üçüncü Cenevre'den tam iki yıl önce 2014 Ocak ayında toplanan İkinci Cenevre'nin ölü doğduğunu ilk andan saptamış ve açıkça vurgulamıştı. Üçüncü Cenevre için aynı şey söylene-

mez. Neden? Burada birçok faktör arasında üçü ön plana çıkıyor. Birincisi, İkinci Cenevre'den sonra 2014 Haziran'ında DAİŞ Musul'u ele geçirerek İslam Devleti'ni ilan etti ve sınırlarını adım adım genişletti. DAİŞ'in varlığı Batı ile Rusya'yı bir ölçüde birbirine yaklaştırıyor. Batı'nın El Kaide'den de daha radikal bir İslamcı örgütten rahatsızlık duyacağı açık. 2015 içinde Paris'te yaşanan iki katliam (Ocak ayında Charlie Hebdo dergisine yapılan, 13 Kasım'da ise 130 insanın hayatına mal olan saldırılar) bile Batı'nın neden tedirgin olduğunu ortaya koyar. Rusya ise sadece DAİŞ'ten değil, bütün mezhepçi-tekfirci örgütlerden rahatsızdır, çünkü bu siyasi akımların gelişmesi hem kendi Federasyonu içinde hem de hâkimiyeti altında tuttuğu Kafkaslar ve Orta Asya'da kendisi için ağır bir tehdittir.

İkincisi, Rusya bu sorunun çözülebilmesi için Beşşar el Esad'dan vazgeçme karşılığında görel olarak laik bir yapıya sahip Suriye devletinin ana iskeletini korumaya hazırlanmaktadır. BM Güvenlik Kurulu'nda oybirliğiyle kabul edilen anlaşma "sivil devlet" temellidir. Arap siyasi terminolojisinde bu, "laik devlet" kavramına en yakın terimdir. Putin Esad'ı verip tekfirci-mezhepçi örgütlerin hâkimiyetini olanaksızlaştırmaya hazırlanıyor. Tabii Rusya'nın Esad'dan vazgeçme olasılığı da Sünni Arap dünyasında bir umut yaratıyor.

Üçüncüsü, iç savaşın başlatıldığı Suriye'den kaçış dalgası 2015 yazına kadar komşu ülkelerle sınırlı kalmıştı. Bu yaz büyük çoğunluğu Suriyeli olan yüz binler Avrupa'nın kapısını zorlamaya başladı. Resmi istatistik, bütün yıl için bir milyon sığınmacıdır. Bu, Avrupa Birliği'ni Suriye'de çözümün elzem olduğuna bir anda ikna etmiştir!

Çıbanbaşı: METO

Rusya Suriye'ye askeri müdahaleye girişirken *Gerçek* gazetesi, yine tek başına, Putin'in ilk hedefinin Tayyip Erdoğan ve AKP hükümetinin Suriye politikasına karşı bir barikat oluşturmak olduğunun altını çizmişti. Gelişmeler tam tamına öngördüğümüz gibi oldu. Kasım sonun-

da Rus uçağının düşürülmesi ile Rusya ve Türkiye'nin Suriye'de cepheden karşı karşıya gelen farklı politikaların peşinde olduğunu herkes gördü. Bunun nedeni, Erdoğan kligi ve AKP'nin Suriye politikasının Ortadoğu'da Şii-Alevi ittifakına karşı Sünni hegemonya mücadelesi içinde Tayyip Erdoğan'ın "reis"liğini ilan etme stratejisinin bir uzantısı olmasıydı. (DAİŞ'le kirli ilişkiler sürdürülmesinde de faktörlerden biri bu idi.)

Bu stratejide Erdoğan kliginin Şii İran'ın baş düşmanı olan Suudi Arabistan'ın ve Ortadoğu çapında kendisi gibi İhvan (Müslüman Kardeşler) çizgisinin destekçisi olan petrol-doğal gaz zengini Katar'ın mezhepçi politikasının fedailiğini yapma yaklaşımı önemli bir pay taşıyor. Suriye'de bugün bütün taraflar arasında bir anlaşmaya varılmasında en büyük engel bu üçlünün politikasıdır. Nitekim Aralık ortasında Riyad'da, 34 Ortadoğu, Asya ve Afrika ülkesini bir araya getiren, "Teröre Karşı İslam İttifakı" olarak adlandırılan bir askeri ittifakın ilan edilmesi çıbanbaşının bu ittifak olduğunu göstermiştir. Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) derhal bir bildiri ile karşı çıktığı bu ittifak, Şii-Alevi dünyasına karşı bir mezhep savaşının askeri gücünün ilk biçimlenmesi olarak görülmelidir. DİP buna Ortadoğu Askeri İttifakı anlamında METO adını takmıştır.

İşte Üçüncü Cenevre'nin, Suriye'nin ve bütün Ortadoğu'nun baş belası bu üçlüdür, onların kurduğu bu ittifaktır. ABD bu üçlünün politikalarına açık çek vermiyor. En son Türk Silahlı Kuvvetleri'nin (TSK) Irak'ta kurduğu Başka üssünden çekilmesi için Obama düzeyinde bile baskı yapması bunun açık delilidir. ABD iki tarafı idare etmeye çalışıyor. Ama yarın mezhep savaş patlak verirse, ABD neredeyse kaçınılmaz olarak Sünni kampını destekleyecektir. Öyleyse, Ortadoğu'da mezhepçiliğe ve bugün onun ardında yer alması bile onun sağlam müttefiki olan ABD ve genel olarak emperyalizme karşı mücadele, Suriye'nin yaşadığı trajediye son verilmesinin ve bir Üçüncü Dünya Savaşı'nın patlak verme olasılığına engel olmanın anahtarıdır.

Suudi Arabistan mezhep savaşını kışkırtmaya devam!

Suudi Arabistan'ın Şii azınlığının dini liderlerinden Şeyh Nimr el Nimr'i kellesini keserek idam etmesi, mezhepçiliğin Ortadoğu'daki denklemde ne kadar belirleyici olduğunu bir kez daha ortaya koydu. El Nimr'in "suçu", Arap devriminin bütün Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı etkisine aldığı 2011-2013 arasındaki dönemde ülkenin doğusunda yoğunlaşan Şii azınlığın yaptığı gösterilere önderlik etmiş olmak. Şii lider ısrarla şiddete karşı tutum takınmış olmasına, daha da önemlisi sorununun mezhep mücadelesi haline getirilmesine karşı çıkmış olmasına rağmen, o olaylar sırasında birkaç kişinin hayatını yitirmiş olmasının sorumlusu olarak yargılanıp idam cezasına

çarpıtılmıştır. Bu açıkça kasıtlı bir provokasyondur! Suud ailesi, ABD ile İran'ın 2015 yılında bu ülkenin nükleer programı konusunda anlaşmaya varmış olmasından son derecede rahatsız. Bu ve benzeri adımlarla İran'ı kışkırtmaya, aşırı tepkiler vermeye itmeye ve böylece ABD ile arasını açmaya çalışıyor. Hep yazdık: mezhepçiliğin sonu din düşmanlığına varan bir barbarlıktır. Bakın şimdi Suudi Arabistan bir Müslüman din adamının kellesini uçurdu. Yarın bunlar birbirlerinin camilerini, türbelerini, zaviyelerini yakacak yıkacaklar. Ortadoğu'yu Suriyeleştirecekler! El Nimr infaz edilmeden bir gün önce Suudi Arabistan'da olan ve Kral Selman ile görüşen Tayyip

Erdoğan Suudileri çok seviyor. Basın bu ziyarette iki ülke arasında Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği Konseyi kurulması kararı alındığını bildiriyor. Geçmişte Tayyip Erdoğan'ın Suriye'de "Vahhabiliğin fedaisi" rolüne soyunduğunu belirtiyorduk. Yakında TSK askeri Suud kraliyet ailesinin muhafızlığına soyunacak anlaşılmalı Ortadoğu ve Kuzey Afrika çapında bir mezhep savaşına çağrı geliyor. Bunun karşısına çıkmak için bütün bölgenin işçilerini, fellahlarını (yoksul köylülerini), başta Kürt ve Filistinliler olmak üzere ezilen uluslarını ve bütün öteki ezilenlerini bir araya getirecek bir cephenin örülmesi barbarlığa karşı tek çıkar yoldur.

DAİŞ'le yürüdünüz bu yollarda

Rusya'nın yaşanan uçak krizinin ardından Türkiye'nin DAİŞ petrolünün ticaretini yaptığına dair belgeleri ortaya koymasıyla birlikte Türkiye ve DAİŞ'in ilişkileri bir kez daha dünya gündemine oturdu. Rusya'nın açıkladığı belgelere göre ticaret güzergâhlarından biri İskenderun'a ulaşıyor. Diğer güzergâh ise Kuzey Irak'tan geçerek Batman'a ulaşıyor. DAİŞ petrolü Barzani'nin aracılığıyla Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin petrolüne karıştırılarak aklanıyor ve Türkiye'ye getiriliyor.

DAİŞ, Barzani, Çalık Holding

Erdoğan ve hükümet bu ticareti inkâr etti. Kuzey Irak petrol-

leri, Erdoğan ve AKP ile arasında su sızmayan Barzani'nin kontrolünde bulunuyor. Kuzey Irak petrollerini taşıma imtiyazını alan Powertrans isimli şirketin Genel Müdürü Ahmet Şadi Güngör'ün eski bir AKP milletvekili ve Çalık Holding yöneticisi olması ve yine bu şirketin Çalık Holding'de görev yapmış yöneticilere sahip olması, son kabinede Enerji Bakanı olarak Çalık Holding eski CEO'su ve Erdoğan'ın damadı Berat Albayrak'ın atanması okların Erdoğan'a ve AKP'ye çevrilmesine neden oluyor.

Bilal Erdoğan: "DAİŞ petrolünü Koç'a sorun"

İtalyan gazeteleri Bilal

Erdoğan'ı sıkıştırınca, kendisi sorulara şöyle yanıt veriyor: "Türkiye Kürt petrolü satıyor, ancak Rus haritasına bakılırsa Suriyeli Kürtler IŞİD'in petrolünü Koç ailesinin sahibi olduğu Tüpraş'a getiriyor. Koç ailesi petrolü, belgesi olan kaynaklardan satın aldığı söyleniyor. Onlara sormayı deneyin." Bilal Erdoğan, Koç Holding'i işaret ederek "hepiniz oradaydınız" savunması yaparken aklı sıra Koç'un etkisi altındaki medyayı susturmayı hesap ederken farkında olmadan itirafta bulunuyor. Bu açıklamalar AKP'yi, Erdoğan'ı ve ailesini aklamaya yetmez. Sadece DAİŞ'le kurulan kirli ilişkilerin tüm Türkiye tekelci sermayesinin bölgede verdiği petrol kavgasının bir parçası olduğuna işaret eder.

DAİŞ militanları ve askerler telefonda ne konuşuyor?

DAİŞ'le kurulan kirli ilişkilerin çok daha derinlere gittiği ve TSK'ya kadar uzandığı da bir savcılık soruşturmasıyla ortaya çıktı. Yakınlarının DAİŞ'e katıldığı için ihbar ettiği altı kişi hakkında soruşturma açan ve telefon dinlemesi yapan savcılık, söz konusu DAİŞ militanlarının, TSK askeri olduğu değerlendiril-

len kişilerle telefon görüşmeleri yaptığını tespit etti. Soruşturma dosyasında yer alan ve basına yansıyan konuşmaların dökümünde, sınır karakollarında görev yapan subayların da DAİŞ'le işbirliği yaptığını, yaralı militanlara ambulans sağladığını, çeşitli askeri ve lojistik alışverişlerde bulunduğuna işaret eden ifadeler yer alıyor.

Danışıklı dövüş

Türkiye şu anda resmen DAİŞ'i bir terör örgütü olarak kabul ediyor. DAİŞ ise Erdoğan'ı tehdit ediyor. Ancak nedense DAİŞ'in Erdoğan aleyhinde tek bir eylemi dahi bulunmuyor. Son olarak Musul'un Başika bölgesine tank ve asker göndererek Irak merkezi hükümetinin tepkisini çeken Erdoğan, askerlerini adım adım çekmek zorunda kalmıştı. Erdoğan tüm dünyaya "biz eğitim veren uzmanlarımızı DAİŞ'ten korumak

için asker gönderdik" diye açıklamaya çalışırken ne hikmetse DAİŞ, Başika'ya roket saldırısı yapıverdi. Erdoğan ve AKP "bu saldırı ne kadar haklı olduğumuzu gösterdi" diyerek saldırıyı bölgedeki askeri varlığını muhafaza etmek amacıyla kullandı. Irak hükümeti tüm Türk askerlerinin çekilmesinde ısrar edince, yine her ne hikmetse DAİŞ'in Başika'ya yaptığı roket saldırısının propaganda videoları piyasaya sürüldü.

"Beraber yürüdük biz bu yollarda"

Yaşananları alt alta sıraladığımızda ne DAİŞ'in Türkiye'deki iktidara ne de Erdoğan ve AKP iktidarının DAİŞ'e düşmanca yaklaştığından bahsedilebilir. Durum tam tersinedir. Tüm bu olan bitenler Erdoğan'ın çok sevdiği şarkının sözlerini akla getiriyor: "Beraber yürüdük biz yollarda!"

Türkiye'nin Başika hamlesi

DAİŞ bahane, petrol şahane!

Türkiye, yıllardır hayalini süsleyen Musul-Kerkük petrollerine askeriyle, tankıyla ilk defa bu kadar yakınlaşabildi. DAİŞ'e karşı ABD öncülüğünde kurulmuş olan uluslararası koalisyon askeri eğitim ve lojistik alanlarında destek veren Türkiye, Güney Kürdistan denetiminde olan Musul'un Başika ilçesinde kurulan kampta Musul'u geri alma operasyonuna katılacak gönüllülere ve peşmergeye silahlı eğitim veriyor. Eğitim veren askerlerin rotasyonu sırasında bölgenin DAİŞ kontrolünde olan Musul'a son derece yakın olmasını öne sürerek yüzlerce askerini Aralık ayı başında tankıyla topuyla Başika'ya soktu. Irak hükümeti, Rusya, Arap Birliği, ABD hepsi karşı çıktı. Bu süreçte bir tek Barzani Türkiye'ye destek verdi. Hem Barzani hem de başbakanı Neçirvan Barza-

ni Türkiye'yi ziyaret etti. Peki, Başika'ya sevk edilmesi planlanan 1000 dolayında askeri ve 20 civarında tankı ile Türkiye ne yapmaya çalıştı? Bunu anlamak için Erdoğan ve AKP'nin Barzani ile kurduğu ilişkilere bakmak gerekiyor.

Türkiye'nin Kürt ve petrol işlerinden sorumlu bakanı Barzani

Türkiye'nin Barzani ile macerası bugüne kadar Kürt sorunu çerçevesinde şekillendi. Ancak son yaşanan Başika hamlesi bu sınırı aşma potansiyeline sahip. Şimdi kısaca Barzani'nin Erdoğan ve AKP ile birlikte faaliyet gösterdiği alanlara bakalım.

Barzani Diyarbakır'da

Macera ilk burada başlıyor. Erdoğan ile 2013'te Diyarbakır'da

buluşan Barzani, Türkiye'nin Kürt burjuvalarına bir koz olarak sunuldu. Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nde (Güney Kürdistan) Türkiye'nin yaptığı yatırımlardan ağız sulanan Kürt patronlarına, "benimle iş yaparsanız, siz de ihale kazanabilirsiniz" dendi adeta! İkinci olarak Erdoğan, "tek partiyle çözüm olmaz" diyerek planını açık etti. Barzanici bir parti yoldaydı, ancak o da tutmadı, şimdilik.

Barzani Rojava'da

Barzani, sadece Türkiye Kürdistanı'nda gerici bir rol oynamadı bugüne kadar. Türkiye onu, Rojava'yı evcilleştirmek için de kullanmak istedi! DAİŞ'in Kobani'yi kuşatmasıyla başlayan Rojava'yı evcilleştirme girişimlerinin baş aktörü her zaman Barzani oldu. Peşmergeler Rojava'ya sokulmak istendi, kantonlar tasfiye edilmek istendi, olmadı. Rojava, Türkiye'nin istediği anlamda evcilleştirilemedi.

Barzani ile Musul-Başika macerası

Türkiye'nin Rusya ile yaşadığı kriz, enerji problemini, doğalgaz ve petrole duyduğu ihtiyacı açık etmiş durumda. DAİŞ petrolünün bir bölümünün Güney Kürdistan'da akladığını ve Türkiye'ye sevk edildiğini sağır

sultan bile duydu! Bunun yanı sıra Barzani, uzunca bir süredir kendi bölgesindeki petrolerin çıkarılması ve ihracatı konusunda Bağdat hükümetinden bağımsızlaşmış durumda. Bu da Irak hükümetiyle çeşitli gerilimlere sebep oluyor. Güney Kürdistan'ın bağımsızlık planları Kerkük petrolleriyle birlikte Türkiye'nin sömürgeci olma yolunda adımlar olarak görülmeli.

Diğer yandan Güney Kürdistan ciddi sorunlar yaşadığı yakın dönemde. Barzani'nin başkanlık süresinin dolmasının ardından görevden çekilmemesi dolayısıyla, Kobani kuşatmasında KDP'nin pasif tavrından itibaren diğer partilerle (Goran, YNK, Komala İslami) zaten iyi olmayan ilişkiler daha da gerildi. Petrol fiyatının düşük düzeyde seyretmesi, yolsuzluklar ve gelir bölüşümündeki adaletsizlik de kimi zaman sokak çatışmalarına, büro basmalarına varan eylemlere sebep oldu. Kriz, Barzani'nin başkanlığının 2017'ye kadar uzatılması ve Goran bakanlarının hükümetten azledilmesiyle şimdilik duraksamış

durumda.

Barzani 2017'ye kadar ne yapacak ise hızlı yapmak zorunda. Eğer Güney Kürdistan'ın bağımsızlık görünümünde Kerkük petrolleriyle birlikte Türkiye'nin hâkimiyetine girmesi gerçekleşirse Barzani diğer bölgelerdeki Kürtler nezdinde prestijini arttırabilir. Ancak bunun da ötesinde Türkiye'nin Başika hamlesi, hedefin Musul olduğunu açık ediyor. Musul'un bu kadar yakınında Türkiye'nin askeri üs kurmaya girişmesi, uluslararası koalisyon verilen desteğin karşılığında payına düşeni kendince erkenden alma girişimidir.

Barzani, bağımsızlık söylemiyle Kürt halkının bütününe özgürleşmesinin değil, kendi iktidarını sağlamlaştırmanın derindedir. Ortadoğu'da ilerici bir potansiyelin taşıyıcısı olan Kürt özgürlük mücadelesi, bu tehlikeye dikkat etmelidir. Erdoğan ve AKP, Türkiyeli işçi ve emekçileri petrol peşinde kan denizine sürüklemeye çalışıyor, izin vermeyelim!

Mustafa Kemal Coşkun

Yalancı Tanıklar Kahvesi

Vedat Türkali *Yalancı Tanıklar Kahvesi* romanında 1970'li yıllardan darbeye kadar geçen dönemdeki politik ortamı ele alır. Romanın bir yerinde Türkali, kitabın kahramanlarından birinin ağzıyla şöyle bir fıkra anlatır: "Anadolu'da bir kentte, Adliye Sarayının hemen karşısında bir kahve varmış. 'Yalancı tanık' arayan birisi bu kahveye gidip biriyle anlaşıp duruşmaya çıkarılmış. Adam girmiş kahveye, bakınırken biri sokulmuş hemen; 'Yardımcı olabilir miyim? Nedir sorun?' 'Bir alacak davası' demiş adam. 'Hâlâ vermedi değil mi o namussuz herif paranızı?' Adam biraz çekinerek 'Para benden isteniyor, borçlu benim' demiş. Hemen yetiştirmiş beriki: 'Kaç kez vereceksiniz beyefendiciğim, kaç kez vereceksiniz?'"

Yalancı tanık; yani diyelim yerelcilikten küreselcilik militanlığına, askeri rejim destekçiliğinden sivil toplum mücahitliğine, Bush karşıtlığından Obama hayranlığına, demokrasi havariliğinden serbest piyasa destekçiliğine, devlet müdahaleciliğinden piyasa severliğe, bütün bunlar yetmediyse sosyalistlikten liberallığe kadar ve gerektiğinde bunların tam da tersi olacak bir biçimde, olur olmaz, tutarlı tutarsız, yalan yanlış, bilir bilmez takınılmayacak tavrı, girilmeyecek kılığı olmayan kişi, yani günümüzün "ezber bozucu" liberal/sol-liberal bireyi. Girdiği kap her ne ise doğrudan doğruya onun şeklini alan, yok eğer kap yoksa bu sefer duruma göre akacak bir mecra bulup oraya doğru akan tam bir sıvı. Pek doğaldır ki böyle birisi bütün bunları "ezber bozuyorum" diyerek yapar.

Her türlü ezberle karşı olduğunu söyleyip bütün ezberleri yıkmaya çalışan herhangi biri, ezber derken aslında bütün ezberleri değil, kendisinin hariç başkalarının ezberlerini kast etmekte, bu arada kendi ezberlerini de evrensel bir zorunlulukmuş gibi sunmaktadır, elbette ki özgürlükçülük, yenilikçilik, değişimcilik, olmadı çoğulculuk adına. Bu durumda ezberleri boza boza ulaşacağı son nokta, sadece kendi ezberlerinin ayakta kaldığı bir dünya olacağına göre, ezber bozucu liberal birey, aslında hiç de çoğulcu biri değil, tersine, merkezine kendisini koyduğu bir sistemi egemen kılmaya çalışan bir totaliterdir. Böylesi bir ezberle çok basit bir örnek vermek gerekirse ilk aklıma gelen, bugün küreselleşmeciliğin, serbest piyasacılığın, başkanlık sisteminin vb. olmazsa olmaz, kaçınılmaması mümkün olmayan bir gerçeklikmiş gibi sunulmasından başka bir şey değildir; sanki bütün bunlar "mutlak", bunun dışındakiler "ezber"dir. Şimdiki sürece itiraz edip diyelim başkanlık sistemine karşı çıkın, hemen "ezberinizi bozma" yeltenirler. Ama durum tersine dönüp de çıkarlar farklılaştığında "yalancı tanık" tam da bunun tersi şeyleri de savunabilir, duruma göre deri değişir, kılıktan kılığa geçer; bugün AB sever, yarın AB karşıtı, bugün ultra-liberal, yarın ulusalcı/milliyetçi, dün parlamenter demokrasi savunucusu, bugün Başkanlıkçı, dün çözüm süreci destekçisi, bugün Kürtleri imha yanlısı, dün iktidar yanlısı, bugün kandırıldıkçı, yani çıkarlar neyi gerektiriyorsa o.

70'li yılları değil de bugünleri anlatıyor gibi Türkali, zira sol kitaplar rafa kaldırılmalı epey bir zaman oldu. Zira şimdilerde bir taraftan çalışma yaşamı esnekleştirilip çalışanların bütün sosyal hakları teker teker gasp edilirken, neredeyse her gösteri ve miting polis şiddetiyle bastırılırken, diğer taraftan bizim ezber bozucu bunlara gözlerini kapatıyor, militarizmin yerine demokrasinin geliştiğinden, özgürlüklerin arttığından, çoğulculuktan bahsediyor, elbette ki sistemin sürekliliği adına. Oysa ortada "militarizme karşı bir demokrasi mücadelesi" filan yok, aksine, yeni bir militarist rejimin temelleri atılıyor ve bu öyle bir rejim ki kendisine karşı çıkan herkesi ihanetle suçluyor, sokağa çıkma hazmedemiyor, olmadı provoke edilmekle suçluyor. Anlayacağınız bugünlerde yalancı tanıklığın sınırı yok. Bir sürü "aydın" özgürce düşündüğü kurmacasında. Allayıp pulluyorlar gerçek sorumluyu. Belki de eski "ezberlerin" yeniden hatırlanmasının zamanı geldi de geçiyor. Bizim "aydınlar" ne zaman yalancı tanıklıktan kurtulacak acaba?

HDP'nin Erdoğancılık ile imtihanı

Devrimler ve savaşlar ayrıştırıcıdır. Toplumu değiştirme iddiasındaki hareketler, düzen yanlısı eğilimlerle mücadele yanlısı eğilimleri durağan dönemlerde bünyesinde sorunsuz taşıyabilir. Ama söylemde savunduklarını bedel ödemek pahasına da olsa eyleme dökme zamanı geldiğinde bu iki eğilim artık yan yana duramaz olur. 7 Haziran seçimlerinden beri Kürt halkının vermek zorunda kaldığı var olma savaşı da HDP'de benzer bir durum yarattı. YDG-H/HPG ile devletin kolluk kuvvetleri arasında başlayan çatışmaların devletin sivil halka yönelik toptan bir cezalandırma eylemine dönüşmesi ile birlikte Kürt hareketi içindeki, varlıkları öteden beri bilinen iki ana eğilim arasındaki çelişki iyice keskinleşti. Öyle ki HDP'nin en yetkili ismi Selahattin Demirtaş, *Cumhuriyet* gazetesine verdiği röportajındaki "Partide Erdoğan sevdalısı bir damar her zaman vardı." sözleriyle bu eğilimler arasındaki mücadeleyi kamuoyunun gündemine taşımak zorunda hissetti kendisini.

Yerimiz kısıtlı. O yüzden ne Ağrı Belediye Başkanı Sırrı Sakık'ın "Buna açıklık getirmesi lazım, her tarafa çekilecek açıklamalara gerek yok" sözleri üzerinde duracağız, ne de Dengir Mir Mehmet Fırat ve Celal Doğan'ın başkanlıkla ilgili açıklamalarına değinip Meksika tipi başkanlığın faziletlerini (!) inceleyebileceğiz. Erdoğan sevdalısı kanadın önerdiği politik çizginin Kürt halkını nereye sürüklediğini şimdilik Erdoğan sevdasını açıkça dile getirme cesaretini göstermiş tek HDP'li olan Adil Zozani'nin geçmiş demeçlerini malzeme olarak kullanacağız.

Zozani'nin görüşlerinin iflasi

"Bana göre yeniden bir refleks okumaya gerek yok. Kürtler, demokratik

çözümünden yana olanlarla yürüyecektir. 2010'dan bugüne kadar yaşananlar gösteriyor ki ırkek davranmamak gerekiyor. Kürtler ancak Türkiye'de değişimi arayan dinamiklerle yürüyebilir. Bunu salt Erdoğan olarak ifade etmemek gerekiyor. Erdoğan'ın becerisi bu değişim arzusunun tahlil edilebilir. AK Parti hükümeti kendi varlığını yeni Türkiye'de konumlandırıyor. CHP ve MHP'den farkı budur."

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden önce, T24 haber sitesine verdiği röportajda böyle diyor Zozani. AKP'yi, değişim isteğini en iyi tahlil eden dinamik olarak niteliyor. Evet, bir dönem AKP, kitlelerin değişim arzularını gerçekleştirebileceği yanlısıydı. Bu yanlısıya sayesinde bir kısım liberal ve Kürt siyasetinden bazı isimleri kendisine yedeklemeyi de başarmıştı. Ama bu bir ömür önceydi. Röportajın verildiği dönem için bile eskimiş bir tespitti. Kitleler günümüzde hâlâ değişim istiyor. AKP ise bırakın herhangi bir değişime öncülük etme iddiasını, bu arzuların önündeki en büyük engel olarak dikiliyor. AKP, bayrağındaki "değişim" sloganını söküp yerine "istikrar" yazalı uzun zaman oldu. Bundan sonra değişim yolunda atılacak her adım kaçınılmaz olarak AKP'ye cepheden yüklenmeyi gerektirecektir. AKP, düzene karşı değildir, düzenin ta kendisidir.

Değişim yanlısıların rahatına kapılmanın Kürtler için bedeli ise ağır oldu. Süreçler, açılımlar peşinde koşarak uzun yıllar heba edildi. AKP'ye duyulan güven ile onun "kendisi için istikrarlı" bir düzen kurmasına göz yumularak Kürt halkını yönelik bas-kırlarla, katliamlarla dolu savaşa giden yolun taşları döşendi. Bugün çatışmalarda çocuklar hayatını yitirirken HDP içindeki Erdoğan sevdalılarının bu olan bitende kendi sorumluluklarının ne olduğunu iyi düşünmeleri gerekir.

Yanlışta ısrar!

Zozani daha yakın bir tarihte, 1 Kasım seçimlerinden hemen sonra ise şöyle diyor *Akşam* gazetesine:

"Türkiye'de bugüne kadar birçok Kürt partisi kuruldu ve seçimlere katıldı. Kürt partilerinin özelliği, kemikleşmiş seçmene sahip olmasıdır. Ama ilk kez, bir Kürt partisine gelen oylar, 1 Kasım seçimlerinde geri gitti. HDP'nin özellikle 7 Haziran seçimlerinde kullandığı, 'Seni başkan yaptırmayacağız' söyleminin partiyeye oy getirdiğini düşünmüyorum. 7 Haziran'da HDP'ye gelen bu oylar, AK Parti'nin oylarıydı. 7 Haziran'dan sonra oylar sahibine geri dönmüş oldu. HDP'nin bu durumu iyi okuması gerekiyor."

Açılımlar ve süreçler döneminde yasal Kürt partilerinin oy oranı kemikleşmiş taban denilen %6-7 sınırını hiç aşamadı. Hatta zaman zaman bunun bile gerisine düştü. Öyle ya, bu sorunu AKP çözecekse HDP niye? HDP'nin yükselişi ise cumhurbaşkanlığı seçimleriyle başladı. Bu tarih, Selahattin Demirtaş'ın politikasının merkezine Erdoğan karşıtlığını koymasının da başlangıcı aynı zamanda. "Ben, sazdan başka bir şey çalmam" esprisinde sembolleşen yolsuzluk eleştirileri belki yetersizdi. Ama %6 psikolojik sınırının aşılmasını sağladı. "Seni başkan yaptırmayacağız" ise cumhurbaşkanlığı seçiminde estirilen rüzgâr fırtınaya dönüştürdü. Oy veren vermeyen, ama değişim isteyen geniş kitleler için ciddiye alınması gereken bir odak oldu HDP.

7 Haziran'dan sonraki geriye düşüşün ise iddia edildiği gibi "uzlaşmaz bir Erdoğan karşıtlığı" ile alakalı olduğunu düşünmek gerçekleri ters yüz etmektedir. Tam aksine psikolojik üstünlüğü kaybetmiş AKP'ye MİT TIR'ları üzerinden, yolsuzluklar üzerinden aynı sertlikte vurmaya devam etmediği için oy kaybetti HDP. Kürtler bugün Erdoğan'a karşı bir anlık duraksamalarının bedelini ödüyorlar. Değil ki kurtuluşları Erdoğan'da olsun!

Erdoğan sevdalısı çizginin Kürt halkını getirdiği nokta ortadadır. Bizim de daha önce sıklıkla dile getirdiğimiz tüm eksikliklerine rağmen Selahattin Demirtaş'ın kişiliğinde somutlaşan mücadeleci çizginin getireceği sonucu merak edenlere ise tavsiyemiz, 7 Haziran gecesi hatırlamalarıdır.

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

Özyönetime evet! AB tipi özerkliğe hayır! Merkezi planlama! Ortadoğu Sosyalist Federasyonu!

Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkı çerçevesinde özyönetime/demokratik özerkliğe destek! Avrupa Birliği tipi bir ekonomik model olarak özerkliğe hayır!

İşçi ve emekçiden yana bir düzen için merkezi planlama!

Tüm bölge halklarının ortak kurtuluşu için Ortadoğu Sosyalist Federasyonu!

Bildirinin tam metnini www.gercekgazetesi.net'ten okuyabilirsiniz.

Gençlik mücadelesi

Eğitimde yeni düzenlemeler: patron ne isterse!

Patronların çıkarları doğrultusunda eğitimde düzenlemeler yapanlara verecek tek bir cevabımız var, o da hem bugünümüz hem de yarınımız için örgütlenmek, bu düzenlemelere karşı mücadele etmek! Eğitimimizi de geleceğimizi de patronların ve onların çıkarlarını savunanların ellerine bırakmamak için; Özgür Emekçiler Lisesi için, Özgür Emekçiler Üniversitesi için mücadele etmek!

Hükümet, asgari ücreti 1300 liraya çıkardıktan sonra hemen kıdem tazminatının gaspı için planlar yapmaya başladı. Kıdem tazminatından bahsedilirken sık sık, şu an çalışmakta olan işçilerin içerde birikmiş paralarına, kazanılmış haklarına dokunulmayacağı söyleniyor. Ancak bir kez olsun işten çıktınız mı başka bir işe başladığınızda kıdeminiz olası düzenlemeyle fona devredilecek. Dolayısıyla “patronlar için işçileri masrafsız bir şekilde işten çıkarmak hiç bu kadar kolay olmamıştı” diyeceğimiz günler ne yazık ki çok uzak değil. Elbette eğer mücadele etmezsek! Bu düzenleme içeriği itibarıyla en çok da geleceğin işçileri ve emekçile-

ri olacak olan öğrencileri ilgilendiriyor. Mevcut çalışma düzeninde böyle değişiklikler için kollarını sıvayan hükümet, eğitimde de patronlara jest yapmanın peşinde.

Geçtiğimiz günlerde Davutoğlu eğitimde yapılacak yeni düzenlemelerle ilgili bir açıklama yaptı. Dış Ekonomik İlişkiler Kurulu'nun 2015 yılı Olağan Genel Kurulu'nda patronlara ve sermayenin temsilcilerine yaptığı konuşmanın bir kısmı kelimesi kelimesine şöyle:

“Eğitimde nitelikli insan kaynağı ihtiyacını karşılamak için yeni düzenlemeler yapacağız. Eğitim alanında şu ana kadar yürüttüğümüz çalışmaları, nitelikli ve kalite odaklı sürdüreceğiz. Ya-

pısal dönüşüm programlarında ve 2016 Eylem Planı'nda sizler de takip etmişsinizdir, meslek liselerini ve yükseköğretim programlarını iş dünyasının ihtiyaçlarına göre yeniden gözden geçireceğiz. Meslek liseleri, özellikle yükseköğretimde kalite anlamında alacağımız her kararda, yapacağımız her toplantıda mutlaka sizin katkınız olacak. Nihayetinde meslek liselerinden mezun ettiğimiz öğrenciler, sizlerin iş yerlerinde çalışacaklar. Mezun olan üniversite öğrencileri sizlerin talepleri doğrultusunda yetiştirilmek durumunda.”

Sözde yeteneklerimize ve ilgi alanlarımıza göre bir meslek seçip, o meslekle ilgili eğitim gördüğümüz okullar olan meslek liselerinin de, toplum yararına bilim ürettiğimiz kurumlar olması gereken üniversitelerin de aslında kimler için var olduğunu Davutoğlu yaptığı konuşmasında açık bir şekilde anlatmış. Böylelikle meslek lisesi öğrencileri de üniversite öğrencilerini de mezun olduklarında patronların kazançlarını katlayacak “kaynaklar” olarak gördüğünü açıkça belirtiyor.

Davutoğlu'na soruyoruz; meslek liselerinde patronların

“katkılarıyla” yapılacak düzenlemeler, bu liselerde okuyan öğrencilerin can güvenliği için işçi sağlığı ve iş güvenliği denetimlerinin düzenli bir şekilde yapılmasını da içeriyor mu? Soruyoruz; bu düzenlemelere meslek liselilere, mesleki eğitim ve staj dönemini kapsayan kapsamlı bir sigorta yapılması da dâhil olacak mı? Peki, staja giden öğrencilerin insanca koşullarda çalışmaları için ne yapılacak? Staja gittikleri iş yerinde çalışan diğer işçilerle aynı işi yapan öğrenciler eşit işe eşit ücret alabilecekler mi? Mesleki eğitim görürken aynı zamanda nitelikli temel eğitim görmek isteyen meslek liselilerin tüm dersleri daha nitelikli hâle gelecek mi?

Soruyoruz; gün geçtikçe birer ticarethaneye dönüşen üniversitelerde eğitim gören öğrencileri patronların “talepleri doğrultusunda yetiştirmek”le Davutoğlu neyi kastediyor? Bu taleplerin içinde üniversitelerde nitelikli, bilimsel ve anadilde eğitim verilmesi de var mı? Yıllardır parasız eğitim için mücadele eden öğrencilerin talepleri ne olacak? Soruyoruz; patronların talepleriyle eğitimde reformlar yapan Davutoğlu, üniversitelerde taşerona

karşı güvenceli kadro için mücadele eden işçilerin taleplerinden neden hiç bahsetmiyor?

Soruların cevabı açıktır. Bu düzenlemeler, ne meslek liselilerin ne de üniversitelilerin taleplerini karşılayacak. Bu düzenlemeler olsa olsa bizi parasız, nitelikli, bilimsel ve anadilde eğitim mücadelemizde kilometrelerce geriye atacak düzenlemeler olabilir.

Patronların katkılarıyla ve talepleriyle, tamamen onların çıkarlarını gözeterek eğitimde düzenlemeler yapanlara verecek tek bir cevabımız var, o da hem bugünümüz hem de yarınımız için örgütlenmek, bu düzenlemelere karşı mücadele etmek! Meslek liselerinde, üniversitelerde bizleri patronlar için çalışmaya mahkûm edenlere karşı, geleceğimizi elimizden alıp bizi yoksulluğa, işsizliğe, açlık sınırının altında yaşamaya mecbur edenlere karşı mücadele etmek! Eğitimimizi de geleceğimizi de patronların ve onların çıkarlarını savunanların ellerine bırakmamak için; Özgür Emekçiler Lisesi için, Özgür Emekçiler Üniversitesi için mücadele etmek!

Uludağ Üniversitesi Rektörüne sorular

Uludağ Üniversitesi Rektörlüğü tarafından öğrencilere açılan siyasi soruşturmalara bir yeni si daha eklendi. 6 Kasım YÖK eyleminin ardından öğrencilere, şimdiye kadar görülmemiş şekilde ayrıntılı sorulardan oluşan yazılı tebliğ verildi. Soruşturmacı olarak ise yandaş dekanlar görevlendirildi.

Uludağ Üniversitesi'nde öğrencileri sindirmeye ve yıldırma yönelik baskılar devam ediyor. Cumhurbaşkanı okula gelecek diye kılık kıyafetine, saçına sakalına bakıp şüpheli gördükleri herkesi gözaltına alma, stant açmaya, bildiri dağıtmaya engel olma gibi sayısız baskının ardından şimdi de ayrıntılı sorularla savunma isteme şeklinde bir uygulamayla karşı karşıyayız. YÖK'ün kuruluş yıldönümü olan 6 Kasım'da yapılan eylemin ardından Rektörlük, öğrencileri okuduğu fakültenin dekanlığına çağırarak önceden siyasi maksatlarla hazırlanmış soruları cevaplamaya zorladı. Dekanlık tarafından verilen sorularda YÖK eyleminden çok Cumhurbaşkanı hedef alan sloganlar ve basın metninde Erdoğan hak-

kında söylenenlerin sorgulanması dikkat çekti. Öğrencilere verilen matbu ifade tutanağında, “Hırsızkatil Erdoğan sloganlarıyla neyi kastetmek istediniz?”, “Gösteride dağıtılan bildirinin içeriği hakkında bilgi sahibi miydiniz?” gibi sorular yer alıyor.

21 Aralık'ta Uludağ Üniversitesi'ne gelen Erdoğan'ın panelde söylediği sözler, sermayenin temsilcisi hükümetin, geleceğin emekçileri olan öğrencilerden ne kadar korktuğunun göstergesidir. Erdoğan panelde şu ifadeleri kullanmıştı: “Geçmişte olduğu gibi sizin enerjinizi, heyecanınızı istismar etmek isteyenler olabilir. Teröre, terör örgütlerine methiyeler düzen, şiddete özenen kimi marjinal örgütlerin sizleri esir almasına lütfen fırsat vermeyin. Bizim arzu ettiğimiz özlemimizi duyduğumuz gençlik, meselelerini kavgayla yakıp yıkmayla farklı görüşü sindirerek halletmeye çalışanlar değil, şiddetle arasına mesafe koyan, kalemin ve sözün gücüne inanan gençliktir.”

Bizler de Erdoğan'a şunu söylüyoruz: Asıl siz şiddetten beslenmeyi bırakın. Halkı kendi

evlerinde polisle, Esedullah çeteleriyle katletmeyi bırakın. Barış diyenlere bomba yağdırınları korumayı bırakın. Tecavüzcüleri koruyup, mezhepçi-tekfirli çeteleri beslemeyi bırakın. Şiddetten beslenen, marjinal olan biz öğrenciler miyiz yoksa siz mi?

Polis ve Özel Güvenlik Birimleri'nin (ÖGB) saldırıları, soruşturmalar, üniversitedeki siyasi ve mezhepçi gericiğe, bilim dışı eğitime, üniversitelerin ticarileşmesine, anti-demokratik ve keyfi uygulamalara karşı verdiğimiz mücadeleyi bitiremeyecek.

Rektör'ün bize yönelttiği sorulara karşılık bizim de kendisine sorularımız var:

1) Rektörlük seçimlerinde az oy almanıza rağmen, sırf yandaşlığınızdan dolayı Cumhurbaşkanı tarafından atandığınız için o koltukta oturuyor olmanız size üniversiteyi keyfinizce yönetme hakkını verir mi? Üniversitede temel hak ve hürriyetleri askıya alarak öğrencilerin kendilerini ifade etme ve örgütlenme çabalarını bastırma hakkını nereden buluyorsunuz?

2) Cumhurbaşkanı olan

yakınlığınız herkesçe biliniyor olsa da, size soruyoruz: Suriyeli mültecileri uluslararası politikaya alet eden, Diyarbakır'da, Suruç'ta ve Ankara'da yapılan terör eylemlerinin engellenmemesinde sorumluluğu olan, Soma'da ölen madenciler için “bu işin fitratında var” diyerek iş cinayetini meşurlaştıran, Ermenek'te yeniden gerçekleşen iş cinayetini önlemeyen, bulunduğu mevkinin olanaklarını suistimal eden, anayasayı fiilen rafa kaldıran, ikbali için savaş başlatan ve şu an Kürt kent ve kasabalarını askeri kuşatma altında tutan, bebeklerin, yaşlıların ve kadınların katledildiği operasyonlar yürüten, Türkiye'yi Suriyeleştirilen, özlediği Başkanlık rejimi için Hitler Almanyası'nı örnek gösteren Erdoğan'a neden Fahri Doktora verdiniz? Bilim, kültür ve sanat alanında Erdoğan'ın ülkeye ve bölgeye katkısı nedir?

3) Üniversitede çalışan taşeron işçilerin hukuki olarak üniversitenin kadrolu işçisi sayılmasına rağmen, niçin taşeron firmayla sözleşme imzalayıp işçileri toplu sözleşmeden mahrum bırakıyorsunuz ve kadroya almıyorsunuz?

Bu konuda işçilerin lehine olan mahkeme kararlarını uygulamakta neden ısrar ediyorsunuz? Mahkeme kararlarını uygulamayan yönetiminizin öğrenciler hakkında açtığı soruşturmalarda adil ve hukuki kararlar vereceğine dair güvence verebilir misiniz?

4) Niçin üniversitede siyaset yapmak yasak deyip gerici, mezhepçi ve faşist çetelerin masa açmasına izin veriyor ve panel yapmaları için onlara konferans salonlarını tahsis ediyorsunuz? Siyaset yapmak sadece sol siyasetlere, sosyalistlere ve devrimciler mi yasak?

Uludağ Üniversitesi'nden
DİP'li Öğrenciler

75.YIL
Lev Davidoviç TROTSKİY

Her yıl Trotskiy

Devrimci İşçi Partisi (DİP) 3. Kongresi'nde 2015 yılını, Lev Davidoviç Trotskiy'in Stalinist bürokrasinin bir ajanının eliyle katledilmesinin 75. yılı olması dolayısıyla "Trotskiy Yılı" ilan etti. DİP, güncel görevlerinde en ufak bir aksama yaratmaksızın uluslararası işçi sınıfının bu büyük önderini anmak, Türkiye işçi sınıfına ve genç devrimciler kuşağına tanıtmak için çeşitli faaliyetler yaptı.

• DİP'in her yıl düzenlediği yaz kampı 2015 senesinde "Sürekli Devrim Eğitim Kampı" olarak biçimlendirildi. Dünya ve Türkiye'de sürmekte olan mücadelelerin ve en önemlisi Mayıs-Haziran aylarındaki dev fiili metal grevi derslerinin yanı sıra eğitim kampı, Trotskiy'in Marksizm ve uluslararası işçi sınıfının mücadelesine katkılarını tartıştı.

• Gazetemiz *Gerçek*, Trotskiy'in 20-21 Ağustos'taki ölümü vesilesiyle Ağustos ayından başlayarak beş sayısının arka kapağını Trotskiy'in faaliyetinin farklı boyutlarını (teorisyen, devrimci, komutan, yazar, hatip) ele alan yazılara ayırdı.

• *Gerçek* gazetesinin bir yıldır partiyle birlikte mücadele eden işçiler için hazırlamakta olduğu Öncü İşçi eki, Aralık ayında Trotskiy'i işçi sınıfına tanıtmak ve büyük devrimcinin bugün işçiler için neden önem taşıdığını anlatmak üzere hazırlandı.

• Üç aylık teorik-politik dergi *Devrimci Marksizm*'in 24. sayısının ana dosyası, Trotskiy'in Marksizminin çeşitli boyutlarını inceleyen yazılardan oluşuyordu.

• DİP "Trotskiy'in Vasiyeti" olarak bilinen bir metnin en özlü pasajını içeren iki farklı tasarımla poster bastırdı.

• Aralık ayında DİP'in İstanbul Okmeydanı'ndaki bürosunda Trotskiy üzerine bir anma toplantısı düzenlendi, farklı şehirlerde yapılan Öncü İşçi Toplantıları'nda anıldı.

• *Gerçek* gazetesinin sitesi yılın son gününde okuyucularına, Trotskiy'in Sovyetler Birliği hakkındaki görüşlerini özetleyen ve şayet işçi sınıfı bir devrimle bürokrasiyi alaşağı etmezse bürokrasinin er geç kapitalizmi yeniden tesis edeceğini dakik biçimde öngördüğünü ortaya koyan bir dizi özlü sözünü "yılbaşı hediyesi" olarak verdi.

**Trotskiy Marx'tır,
Engels'tir, Lenin'dir!**

2015 yılını geride bıraktık. Trotskiy yılı sona erdi. Artık Trotskiy'in uluslararası işçi sınıfının politikasına katkılarıyla daha fazla donanmış biçimde mücadelemize devam edeceğiz. Yani hakkında 2015'te olduğu kadar yoğun konuşmayacağız, doğrudan onunla ilgili daha az faaliyet yapacağız, ama o, bütün mücadelelerimize yol gösterecek. Marx, Engels, Lenin ve bütün öteki büyük devrimci Marksistlerle birlikte; onların bir sentezi ve devamı olarak. Çünkü Trotskiy'i onlardan ayıran bir

tek şey var. Ne Lenin, ne Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, ne devrimci bir önder olarak Gramsci, ne de elbette Marx ve Engels, 20. yüzyılın sosyalizm mücadelesine getirdiği en önemli yeniliği, devrim sonrası işçi devletlerinin bürokratikleşmesini tamamlanmış biçimiyle görmedi. Bir tek Trotskiy dünya işçi sınıfının başına çöken bu yeni felaketi, içinden yaşayarak, gelişmesini izleyerek ve her aşamada onunla mücadele ederek tanıdı. Onu teorik olarak analiz etti, politik olarak mücadelenin yolunu gösterdi, örgütsel olarak bu mücadelenin aracı olan dünya işçi sınıfının partisinin, yani IV. Enternasyonal'in temellerini attı.

İşte bu yüzden Trotskiy, Marx'ın, Engels'in, Lenin'in, devrimci Marksizmin en güncel temsilcisidir. Onlardan ayrı olarak değil, onların temsilcisi olarak önemlidir. Onun içindir ki 2015 geride kalmış olsa da yapacağımız her şeyde, vereceğimiz her mücadelede o yolumuza ışık tutacaktır. Onun için sadece 2015 değil, dünya devriminin tam zaferi sağlanana kadar her yıl Trotskiy yılı olacaktır!

Sungur Savran

Stalin'siz Trotskiy

2015 yılı geride kaldı. 2015 bizim için Trotskiy yılıydı. Çünkü Trotskiy tam 75 yıl önce Stalin'in kişisel olarak verdiği talimat çerçevesinde GPU'nun bir ajanının suikastine uğrayarak yitirmişti hayatını. Bu olayı önemsedik çünkü bürokrasinin, iktidarda kalmasını olanaklı kılan önemli bir hamlesiydi. Sovyet devrimi de dünya devrimi de, Ekim'in deneyimini cisimleştiren tek önderini böylece yitiriyordu. Bu yüzden Trotskiy'i 75. ölüm yılında andık. Ama bununla birlikte artık Stalin'i arkamızda bırakmanın zamanı geldi!

Stalinistler ve onların okulunda yetiştiği hâlde Stalinizm batağına battığını fark edemeyenler, bizim Sovyet tarihinde olan biteni bir Stalin-Trotskiy çatışması olarak algıladığımızı zannetmekte ısrar ederler. Külliyyen yanlıştır! Biz, Lenin ve Trotskiy'i izleyerek, Sovyetler Birliği'nin kaderini dünya çapında sınıf mücadelelerinde 1920'li yıllardan 1940'lı yıllara kadar ortaya çıkan dengelerin ve bunun bir uzantısı olarak Sovyet ülkesinin kendisinde doğan değişimin ürünü olarak anlamışızdır her zaman. Ama bu, karşı tarafın işine gelmez. Onlar daima tartışmayı Stalin-Trotskiy tartışmasına çekerler. Biz bürokrasinin kurduğu diktatörlükten söz ettikçe onlar hep Stalin'in adını duyarlar.

Tarihte bireylerin rolü özellikle büyük çalkantı ve kriz dönemlerinde, büyük savaşlarda ve devrimlerde önemli olmuştur. Bir Sezar, bir Kanuni, bir Napolyon, bir Lenin, bir Hitler, bir Mao hiç kuşku yok sadece kendi ülkelerinin değil, dünyanın kaderini de önemli ölçüde etkilemişlerdir. Ama bu bireyler ancak belirli sosyal güçlerin karşı karşıya geldiği koşullarda o güçlerin birinin ya da bir bileşiminin çıkarlarını savundukları, ilerlettikleri, üstün kıldıkları ölçüde tarihte kendilerine bir yer edinirler. Bir bakıma onların kişisel etkileri, karşılıklı güçlerin savaşında son vuruştur.

Zaman geçtikçe nesnel faktörler tarihin esas unsurları olarak ön plana çıkar, bireyin rolü gittikçe geri düşer. Kanuni mi önemlidir, Osmanlı'nın

kendine özgü iktisadi-idari-askeri yapısı mı? Napolyon mu önemlidir, feodalizme karşı yükselen burjuva devrimi mi? Hitler mi önemlidir, gerileme çağına girmiş emperyalist burjuvazinin faşizm ve barbarlık üreten doğası mı? Soruyu sormak cevabını vermektir. Tarihsel olarak birbirine yakın güce sahip toplumsal odakların mücadelesindeki en hassas anda "son vuruş" bazen öznel faktörle belirlenebilir ama uzun vadede maddi sosyo-ekonomik yapı ve onun ürünü olan toplumsal güçler esas belirleyicidir elbette.

Stalin'in Sovyet bürokrasinin çıkarlarını emperyalist burjuvazi ile uluslararası proletarya arasındaki bir denge anında geçerli kılmış olması o dönem için önemlidir. 20. yüzyılın geri kalanı açısından da belirleyici olmuştur. Ama artık, 20. yüzyılda ortaya çıkmış bütün bürokratik işçi devletleri çökmüşken Stalin ve bir ideolojik-politik sistem olarak Stalinizm önemini yitirmiştir. Onun önemi her zaman arkasındaki devletlerin (en başta Sovyetler Birliği, ama aynı zamanda Çin ve diğerleri) büyük gücünden geliyordu. Yoksa fiske vursanız dağılacak koflukta bir ideolojik-politik sistemden söz ediyoruz. Devrimci Marksizmle yarışması mümkün mü?

Öyleyse artık Trotskiy'i Marx, Engels ve Lenin'le birlikte Stalin'siz olarak ele almalıyız. Stalin ve Stalinizm gündemimize ancak geçmişin hesabı yapılırken girmeli. Devrimci yeni gelmekte olan gençliğe Trotskiy'i Ekim devriminin iki büyük önderinden biri ve 20. yüzyıl devriminin bürokratik çürümesinin baş düşmanı olarak tanıtmalıyız. Stalinistler ve onların bilinçsiz izleyicileri tartışmayı yine Trotskiy-Stalin zıtlaşmasına çekeceklerdir. Trotskiy'in tarihte neyi temsil ettiğini anlayamayan Trotskistler de buna çanak tutacaklardır. Kapılmayalım.

Stalin, Marksizmin devasa önemi karşısında tarihte bir küçük ayrıntıdan başka bir şey değildir. Trotskiy ise sadece bürokrasinin değil emperyalist kapitalizmin de büyük kâbusudur.